

תפ"ח 46210/12/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 46210-12-18 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

לפני הרכב כבוד השופטים:

אברהם אליקים, סגן נשיא [אב"ד]

תמר נאות פרי

רונית בש

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם פלוני (עציר)

הכרעת דין

השופטת תמר נאות פרי:

עובדות כתב האישום -

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום בו מפורטות העובדות כדלקמן:
2. הנאשם, (להלן: "הנאשם" או "הנאשם") נשוי ל-ל"ב (להלן: "אשת הנאשם" או "ל") והשניים מתגוררים בעראבה. ל' הינה אחותו של המנוח ז"ע ז"ל (להלן: "המנוח" או "ז").
3. בתאריך 23.11.2018 בסביבות השעה 6:20 לערך שב הנאשם לביתו מאימון כושר, ואז התפתח עימות בינו לבין אשתו ל'. במהלך העימות איים הנאשם על ל' בסכין מטבח גדולה בעלת להב באורך של כ-20 ס"מ (להלן: "הסכין").
4. בשלב מסוים במהלך העימות הכה הנאשם את ל' בראשה באמצעות אגרטל, ואז נטל את הסכין, יצא מהבית ונסע לבית הוריו בשכונה סמוכה בעראבה.
5. בעת שהותו בבית הוריו, בשעה 6:58, קיבל הנאשם שיחת טלפון מהמנוח, אשר עבד אותה העת בתחנת דלק הממוקמת במרחק כמה מאות מטרים מבית הוריו של הנאשם (להלן: "תחנת הדלק"). המנוח ביקש מהנאשם להגיע לתחנת הדלק על מנת לשוחח עמו.
6. עם סיום השיחה הטלפונית יצא הנאשם מבית הוריו ונסע ברכבו לתחנת הדלק כדי לפגוש את המנוח,

כשהוא נושא עמו את הסכין.

7. בשעה 7:00 הגיע הנאשם לתחנת הדלק, עצר את רכבו, ירד ממנו וניגש למשרד (להלן: "המשרד") בתוך תחנת הדלק, שם שהה המנוח באותה עת.

8. בין המנוח לבין הנאשם התפתח דין ודברים בנוגע לאירועים שהתרחשו בבוקר בין הנאשם לבין ל'. על רקע חילופי הדברים גמלה בליבו של הנאשם החלטה להמית את המנוח. הנאשם דחף את המנוח והפילו על הרצפה, ובעוד המנוח שוכב, גהר מעליו, שלף את הסכין ודקר את המנוח שתי דקירות בגב משמאל, כל זאת בכוונה להמיתו ולאחר שהחליט לעשות כן.

9. לאחר מכן התרוממו השניים, המנוח השליך לעבר הנאשם מגב במטרה להרחיקו ממנו, והנאשם השליך בחוזקה לעברו של המנוח כיסא שהיה במקום.

10. בשלב זה ניגש אל הנאשם מר עומר יאסין (להלן: "עומר"), שהגיע לתחנת הדלק דקות ספורות קודם לכן. עומר הרחיק את הנאשם מהמשרד וליווה אותו לרכבו, כשהנאשם עדיין אוחז בסכין. הנאשם עלה על רכבו ונסע מהמקום, ואילו המנוח התמוטט במשרד בו נדקר על ידי הנאשם.

11. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למנוח שני פצעי דקירה. פצע אחד בגב משמאל בקו בית השחי האחורי אשר עבר דרך הריאה השמאלית, קרום הכפורת והחדר השמאלי של הלב, באורך של לפחות 6.1 ס"מ. פצע שני בקו בית השחי האמצעי אשר עבר דרך דופן החזה, הסרעפת וקרום הצדר, באורך של כ-2 ס"מ. עוד נגרמו למנוח פצעי חתך באוזנו הימנית ופצעי שפשוף בגבו משמאל ובירכו הימנית. המנוח פונה באמבולנס מהמקום כשהוא במצב קשה, והוא נפטר מפצעיו זמן קצר לאחר הגעתו לבית חולים גליל מערבי נהריה.

האישום -

12. לאור האמור, בכתב האישום נטען כי במעשיו כמתואר לעיל גרם הנאשם למות המנוח, בכוונה תחילה, לאחר שהחליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול היה לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו ולאחר שהצטייד מראש בסכין שבאמצעותה המית את המנוח. הוראת החיקוק לפיה מואשם הנאשם היא **רצח בכוונה תחילה** - עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), לפני תיקון מס' 137 לחוק העונשין.

תשובת הנאשם לכתב האישום -

13. ביום 27.2.2019 כפר הנאשם בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום. מעבר לכפירה, ב"כ הנאשם התייחס באופן פרטני לחלק מעובדות כתב האישום, כדלקמן: לגבי העימות בין הנאשם לבין ל' בבוקר יום האירוע - טען הנאשם כי אכן התגלע וויכוח בינו לבין אשתו, אשר בעקבותיו יצא הנאשם מביתו והלך לבית הוריו, אך הנאשם הכחיש כי איים על אשתו בסכין במהלך העימות והכחיש כי הכה אותה באמצעות אגרטל בראשה. לטענתו, ל' היא זו ששברה את האגרטל, לאחר שהנאשם לא נענה לדרישתה לקבלת כסף. באשר לנסיעה לתחנת הדלק - הנאשם מודה כי נסע לתחנת הדלק על מנת לפגוש את המנוח לאחר שהמנוח יזם את המפגש. עוד טען הנאשם כי כשהגיע לתחנת הדלק,

פנה אליו המנוח בכעס, היות וידע על העימות בין הנאשם לבין אשתו וידע על טענת ל' לפיה הנאשם איים עליה בסכין. עוד טען הנאשם כי לאחר דין ודברים בינו לבין המנוח, נטל המנוח כלי תקיפה שנחזה להיות מוט או צינור (להלן: "הצינור") ביד אחת, ובידו השנייה אחז בסכין שהמנוח הביא, וכך - ניסה המנוח לתקוף באמצעות הצינור והסכין את הנאשם. בתגובה לכך, פעל הנאשם, לטענתו, מתוך הגנה עצמית, תפס בידו של המנוח אשר אחזה בסכין, סובב אותה לכיוון גבו של המנוח - וכתוצאה מכך נדקר המנוח בגבו. קרי, הנאשם טען להגנה עצמית ועמדתו הייתה כי מתקיים במקרה זה הסייג לאחריות פלילית כקבוע בסעיף 34' לחוק העונשין.

מסכת הראיות -

14. מטעם המאשימה העידו **אסעד וסאם** - ראש משמרת סיור בתחנת משגב אשר הגיע לזירה ביום האירוע; **איאד עסאלה**, **עדנאן עסאלה** ו-**מג'די עסאלה** - שלושת אחיו של המנוח; **והבי עסאלה** - הגיס של המנוח; **ל'** - אשת הנאשם; **עומר יאסין** - עד הראיה המוזכר בכתב האישום; **א'** - אביו של הנאשם, **רס"מ איוב בהאא** - סגן ראש צוות בילוש אשר עיכב את הנאשם; **חוסאם שאהין** - נהג האמבולנס שהעניק טיפול ראשוני למנוח; **סעיד חטיב** - נהג אמבולנס אשר סייע בפינוי של המנוח; ו-**רס"ב יצחק סגל** - אשר ביצע פעולות לגבי הסרטונים המתעדים את ההתרחשויות כפי שצולמו במצלמות האבטחה בתחנת הדלק (להלן: "הסרטונים").

15. מטעם ההגנה העידו הנאשם וד"ר גרמן צינובוי.

הבנות לגבי פלוגתאות ומוסכמות והגדרת המחלוקת -

16. במסגרת ניהול ההליך, ולאחר שנפרסה בפנינו מסכת הראיות, הגיעו הצדדים להסכמות לגבי חלק נכבד מהעובדות ומהמחלוקות אשר היו קיימות ביניהם בטרם ניהול ההליך, כך שיריעת המחלוקת הצטמצמה ונוגעת בעיקרה למפגש אשר התרחש בין הנאשם לבין המנוח, אשר בעקבותיו מצא המנוח את מותו.

17. באשר למערכת היחסים בין הנאשם לבין אשתו - מוסכם כי מערכת היחסים לא הייתה מיטבית וכי בין השניים היו ויכוחים ועימותים רבים לאורך השנים. עוד מוסכם כי המנוח היה בקשר קרוב עם הנאשם ואף נהג להשכין שלום ולסייע לנאשם ולל' "להתפייס" כאשר התגלעו ביניהם סכסוכים. לגבי העימות בין הנאשם לבין אשתו ל' בבוקר יום האירוע - כפי שמסר הנאשם בתשובתו לכתב האישום, מוסכם כי בבוקר יום האירוע ארע עימות חריף בין הנאשם לבין אשתו ומוסכם כי העימות התפתח על רקע בקשת ל' לקבל כסף מהנאשם וללכת לבית הוריה. הצדדים עדיין חלוקים לגבי השאלה אם במסגרת העימות הנאשם איים בסכין על ל' והאם שבר את האגרטל על ראשה - כגרסת המאשימה וגרסת ל', שמא ל' הייתה זו אשר שברה את האגרטל והנאשם מעולם לא איים עליה בסכין - כפי שגורסים ההגנה והנאשם. לגבי מחלוקת זו אין הסכמה עובדתית, אולם - המאשימה בסיכומיה הסכימה כי אין חובה לקבוע כי גרסת ל' לגבי הסכסוך היא המשקפת את העובדות לאשורן, שכן, לצורך ההכרעה באישום אין למעשה חובה להכריע במחלוקת העובדתית לגבי ההתנהלות במהלך הסכסוך. אם נשוב למוסכמות, אזי שמוסכם כי לאחר העימות בין הנאשם לבין ל', נכנס הנאשם לרכבו ונסע לבית הוריו. שם, הוא סיפר להוריו על הוויכוח, הם הרגיעו אותו, והורו לו לחזור לבית ולתת לל' כסף כפי שביקשה. הנאשם אכן חזר לביתו אך גילה של' לא נמצאת בבית, שכן היא הלכה בינתיים לבית הוריה. עוד מוסכם כי לאחר שהנאשם גילה שאשתו לא נמצאת בבית, הוא חזר לבית הוריו ושם קיבל טלפון מהמנוח, שעבד באותה שעה בתחנת הדלק. המנוח ביקש מהנאשם להגיע לתחנת הדלק על רקע העימות בינו לבין ל' (ונזכיר כי המנוח היה האח של ל'). כאן, מוסכם כי מי שסיפר למנוח אודות העימות היה ככל הנראה ווהבי עסאלה, גיסו של המנוח, אשר הסיע את ל' לבית הוריה לאחר העימות עם הנאשם, ומשם נסע לתחנת הדלק וסיפר למנוח את מה

שסיפרה לו ל' לגבי העימות עם הנאשם.

18. מכאן, שסוגיות עובדתיות רבות אשר לגביהן נשמעו עדים מקרב בני המשפחה - כבר אינן דורשות הכרעה, נוכח הסכמת הצדדים לגבי העובדות מעלה - ויש לברך את שני הצדדים על צמצום יריעת המחלוקת העובדתית.

19. ומהן הפלוגתאות שנתרבו? עיקר המחלוקת לעת הזו נוגעת לעימות בין הנאשם לבין המנוח, בסופו מצא המנוח את מותו. לגרסת המאשימה - הנאשם הוא זה שתקף את המנוח באמצעות סכין, ומנגד - לגרסת ההגנה - המנוח הוא זה שתקף את הנאשם באמצעות צינור ובאמצעות סכין שהיו ברשותו, והנאשם פעל מתוך הגנה עצמית, תפס בידיו של המנוח שאחזה בסכין, סובב אותה לעבר גבו ואז המנוח נדקר.

20. ודוקו. לגבי הצינור - בתחילה היו הצדדים חלוקים גם לגבי השאלה אם היה במשרד צינור, כטענת הנאשם. אולם, בהמשך - ולאחר צפייה בסרטונים - ציינה המאשימה בסיכומיה כי מקובלת עליה טענת ההגנה בדבר הימצאותו של צינור במשרד, כפי שיפורט בהמשך. לגבי הסכין - נזכיר כי בכתב האישום נטען כי הנאשם לקח את הסכין אשר באמצעותה איים על ל' ונשא עמו את הסכין עת הלך למפגש עם המנוח בתחנת הדלק, וכך - נטען כי הנאשם ביצע את הדקירות של המנוח באמצעות אותה הסכין. לגבי התיאור של הסכין נשמעו עדויות, אשר אינן מאפשרות לקבוע בוודאות כי המדובר באותה הסכין - והמאשימה הבהירה בסיכומיה כי השאלה אם המדובר באותה הסכין אם לאו אינה דורשת הכרעה. לשיטתה הקביעה אינה הכרחית לצורך הוכחת אשמתו של הנאשם, היות ואין מבחינתה נפקות לשאלה אם הנאשם דקר את המנוח באמצעות אותה הסכין עמה איים על אשתו לטענתה, או בסכין אחרת. עוד הבהירה המאשימה כי נשיאת הסכין המיוחסת לנאשם בכתב האישום, לא הייתה ממילא בהכרח למטרת פגיעה במנוח, וגם על פי כתב האישום קיימת אפשרות כי הנאשם לקח עמו את הסכין למטרה אחרת, ורצונו היה להעלים את הסכין, היות וחשש שאשתו תתלונן כי איים עליה באמצעות הסכין (עמוד 217 לפרוטוקול, שורות 1-4).

21. מכאן, שמוסכם שהיה סכסוך קשה בבוקרו של היום בין הנאשם לבין ל', המנוח ידע על הסכסוך וזימן את הנאשם לשיחה בתחנת הדלק, אין צורך להכריע בשאלה אם הסכין שבאמצעותה נדקר המנוח הובאה על ידי הנאשם, ומוסכם כי במשרד היה צינור (ועליו בהמשך). מכאן שהמחלוקת, בהא הידיעה, הינה מה התרחש בין המנוח לבין הנאשם במשרד - כאשר אין חולק כי היה בין שניהם עימות פיזי ובסופו - הנאשם יצא אל רכבו ונסע מהמקום, אך המנוח - נדקר אנושות, התמוטט ולאחר מכן נפטר. והשאלה היא האם הנאשם דקר את המנוח בכוונה להמיתו או שמא הדקירות הן תולדה של אקט החוסה תחת "הגנה עצמית"?

דין והכרעה -

22. בהתאם לאמור מעלה באשר להיקף המחלוקת, נסקור על פי סדרן את ראיות המאשימה והטענות של שני הצדדים לגביהן, ולאחר מכן נסקור את גרסת ההגנה וטענותיה.

23. אקדים את המאוחר ואומר כי אציע לחבריי להרכב לקבוע כי המאשימה הוכיחה ברף הנדרש את גרסתה וכי הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

המפגש בין הנאשם לבין המנוח בתחנת הדלק -

24. נזכיר שוב כי אין מחלוקת שהנאשם הוא זה שגרם למותו של המנוח, אלא שהנאשם טוען כי המנוח ניסה

לפגוע בו באמצעות סכין, והנאשם - מתוך הגנה עצמית - סובב את ידו של המנוח שאחזה בסכין לכיוון גופו של המנוח והסכין ננעצה במנוח - ולאחר מכן, נגרם מותו. הנאשם אף טוען כי למנוח היה מניע לתקוף אותו לאחר ששמע על העימות שארע בינו לבין אשתו בבוקר יום האירוע, עימות אשר היה בבחינת "עליית מדרגה" מנקודת מבטו של המנוח, יחסית לסכסוכים שהיו בין בני הזוג בעבר. המאשימה טענה מנגד כי הנאשם הוא זה שתקף את המנוח בסכין והביא למותו, כאשר העד העיקרי מטעם המאשימה היה עד הראיה עומר יאסין (לעיל ולהלן: "עומר") אשר נכח במקום האירוע ותיאר את המפגש בין הנאשם לבין המנוח כפי שיפורט להלן.

עדויות של עומר - גרסתו במשטרה -

25. אמרתי של עומר במשטרה הוגשו לבית המשפט בהסכמה חלף חקירתו הראשית. עומר נחקר במשטרה פעמיים (הודעה מיום 23.11.2018 (סומנה ת/50), הודעה מיום 24.11.2018 (סומנה ת/51)), דיסק הודעה מיום 24.11.2018 (סומן ת/51א'), תמליל הודעה מיום 24.11.2018 (סומן ת/51ב'), ובנוסף, ביצע עומר שחזור בזירה (דיסק השחזור סומן ת/52א', ותמליל השחזור סומן ת/52ב'). עומר נחקר בחקירה נגדית על ידי ההגנה.

26. מהראיות מעלה עולה כי עומר עובד בחלוקת עיתונים ובמסגרת עבודתו נוהג להגיע מידי בוקר לתחנת הדלק. ביום האירוע, 23.11.2018, מסר עומר את גרסתו הראשונה במשטרה (ת/50) ותיאר את אשר ארע באותו היום בתחנת הדלק, כדלקמן:

"היום בשעה 06:30 או 06:45 לערך הגעתי עם הרכב שלי לתחנת דלק סונול בעראבה. הייתי צריך לתת לבחור שנמצא שם עיתון. כל יום אני לתחנה מביא עיתון. בימי שישי הבחור ז' [המנוח] נמצא במקום. שאר השבוע אנשים אחרים עובדים. אני נכנסתי עם הרכב לתחנה והחנתי בכניסה למשאבות. ראיתי את הבחור ז' בתוך החדר שהוא נמצא בו והנאשם עומד בדלת. זה חדר הכי שמאלי בתחנה. הם מדברים בניהם. לא שמעתי על מה דיברו. זה היה דיבור בסגנון "אני גבר אתה גבר". זה סגנון הדיבור בטון רגיל. פתאום הנאשם דחף את ז' וז' נפל על הרצפה בתוך החדר והנאשם מעליו נותן לו מכות. לא יודע באיזה צורה נתן לו את המכות. פתאום הנאשם יצא מהחדר. לקחתי אותו לרכב שלו וחזרתי לראות מה יש לז' ועל מה הריב. פתאום ז' נפל אחורנית בתוך המשרד והדם יורד לו. לא ראיתי מאיפה הדם יורד. צעקתי שיזמינו אמבולנס. הלך אחד שיביא אמבולנס ואני מחכה עם ז'. ז' לא אמר לי כלום, כל הזמן שהייתי שם עד שהגיע האמבולנס לא ידעתי איך לעזור לו כי לא ראיתי מאיפה הפצע. היה בחור נוסף ברכב אפור שהלך להביא את האמבולנס. קוראים לו חאמד קרקרה מעראבה לא מכיר את שם האבא שלו. אני חיכיתי ולקח זמן ונסעתי מהתחנה להביא את האמבולנס. בדרך ראיתי את הבחור קרקרה שאמר לי שהאמבולנס כבר יוצא ...".

(ת/50, עמוד 1, שורות 5-17).

27. עומר נשאל אם ראה את המנוח מחזיק במשהו בשעה שהתווכח עם הנאשם, והשיב שלא. כשנשאל האם ראה את הנאשם מחזיק במשהו, השיב (בעמוד 2, שורות 31-41):

"תוך כדי מריבה ראיתי את הנאשם זורק כיסא על ז' ואז הפרדתי בניהם ולקחתי את הנאשם לכיוון הרכב שלו כדי שישע משם. הוא התחיל לצעוק גם עליי: "תלך מכאן". כאשר הנאשם הסתובב לעברי אחרי שהגעתי אתו עד הרכב שלו ראיתי שהוא מחזיק סכין ביד ימין ... ראיתי רק את הלהב. אני לא זוכר מה האורך שלה ואני לא זוכר האם יש ידית או לא באיזה צבע היא. אני לא יודע להגיד איזה סוג סכין זה."

28. עומר מסר עוד כי לאחר שליווה את הנאשם לרכבו, הנאשם נסע מהמקום, כי לא היו אנשים נוספים עם הנאשם ברכב וכי אינו יודע מה עשה הנאשם עם הסכין לאחר שנכנס לרכב (ת/50, עמ' 2, שורות 39-46). בנוסף

נשאל עומר מה היה המרחק בינו לבין המנוח והנאשם בעת שהבחין בהם מתווכחים בתוך המשרד, והוא השיב: "בערך 6 מטר בנינו עד שהתקרבותי אליהם יותר כדי להפריד והגעתי ממש עד הכניסה לחדר שיושב שם ז'" (ת/50, עמ' 2, שורות 48-49).

29. יום למחרת האירוע נשוא כתב האישום, 24.11.2018, נחקר שוב עומר במשטרה, חקירה אשר תועדה בהקלטה (ת/51, ת/51א, ת/51ב). עומר חזר על הדברים שמסר בהודעתו הראשונה במשטרה, הבהיר שוב כי ראה את הנאשם מניף את ידו על המנוח, והוסיף כי אינו יודע אם הנאשם הניף את היד והכה את המנוח באמצעות היד או שבעת ההנפה הייתה סכין בידו של הנאשם, ולדבריו (ת/51, עמ' 1, שורות 6-18):

"אני ראיתי אותו [הנאשם] עושה תנועות עם הידיים **(העד מדגים)**, אני לא יודע עם מה הנאשם היה נותן לז' [המנוח] מכות אם זה עם ידיו או עם סכין, לא ראיתי ... ואז הנאשם יצא מחוץ לחדר ליד הדלת של המשרד ... הנאשם הרים את הכיסא וזרק אותו לכיוון ז' אך לא פגע בו, זרק את הכיסא לתוך המשרד אך לא פגע בז' ... ואז אני באתי ולקחתי את הנאשם לכיוון הרכב והכנסתי אותו לאוטו שלו ...".

30. במהלך מסירת הדברים מעלה, עומר **הדגים** לחוקר את האופן בו תקף הנאשם את המנוח וכיצד גהר הנאשם מעל המנוח (דקות 40:10-40:38 לת/51א). כך, הדגים עומר כי הנאשם דחף את המנוח כששתי ידיו על חזהו של המנוח, ואז הנחה את החוקר, ששימש לצורך ההדגמה בתפקיד המנוח, להישכב על צדו הימני, כך שצדו השמאלי חשוף כלפי מעלה, ואז תיאר עומר במהלך ההדגמה כך (ת/51, עמוד 1, שורות 11-13):

"... הנאשם דחף את ז' עם הידיים, דחף אותו בחזה וז' נפל על הרצפה, ושז' נפל על הרצפה הנאשם עלה עליו והתחיל לתת לו מכות, אני ראיתי אותו עושה תנועות עם הידיים **(העד מדגים)** אני לא יודע מה הנאשם היה נותן לז' מכות אם זה עם ידיו או עם סכין לא ראיתי ...".

31. כלומר, עומר הבהיר כי ראה את הנאשם תוקף את המנוח, וחזר שוב על כך שהוא אינו יודע לומר אם מדובר בתקיפה באגרוף "בלבד" או שהנאשם החזיק ביד סכין (ת/51ג, עמוד 20, שורות 1-7), אם כי כאשר ליווה את הנאשם לרכבו, ראה כי הוא אוחז סכין ביד.

32. בעת השחזור שביצע עומר ביום 17.12.2018, בפני החוקר, **הדגים** עומר כי לאחר שהנאשם דחף את המנוח וגהר מעליו הוא הכה עם ידו את פלג גופו העליון של המנוח **באופן שידו עולה ויורדת בחוזקה מספר פעמים על גופו של המנוח וכשידו קפוצה** באופן שבו לא ניתן לדעת האם מדובר באגרוף קפוץ או ביד קפוצה האוחזת סכין (דיסק שחזור, ת/52א', דקות 6:12-6:18, תמליל שחזור ת/52ב', עמוד 6, שורות 5-6).

33. עומר אף נשאל אם ראה את המנוח תוקף או מנסה לתקוף את הנאשם, והשיב (ת/51, שורות 75-77): "לא, לא ראיתי, אחרי שהנאשם תקף אותו ולקחתי את הנאשם לרכב ז' קם ונפל על הרצפה, לשאלתך גם לפני זה לא ראיתי את ז' תוקף או מנסה לתקוף את הנאשם".

34. בחקירה המוקלטת שאל החוקר האם עומר שמע את תוכן השיחה בין הנאשם לבין המנוח, ועומר השיב: "לא שמעתי, אה, 'כן גבר אתה' ו'לא גבר', 'אתה גבר' ו'לא גבר'..." (ת/51ב, עמ' 14, שורות 34-38); ובהמשך הוסיף כי שמע שנאמרו הדברים הבאים: "אני, אפילו אם אלוהים שלך לא רוצה, אני גבר ..." (ת/51ב, עמ' 15, שורה

5) והבהיר כי בשלב זה של הוויכוח לא ראה דבר בידיו של המנוח או של הנאשם (ת/51 עמ' 16 שורות 10-1).

35. עוד ציין עומר בחקירותיו במשטרה כי הוא מכיר את המנוח מתחנת הדלק וכי הקשר שלו עם המנוח "רגיל, שלום שלום". לגבי הנאשם, מסר עומר כי הוא מכיר אותו מהכפר, כי שניהם בני הכפר, וכי גם יחסיו עם הנאשם "אותו דבר, שלום שלום" (ת/51, עמוד 2, שורות 54-50).

היכן עמד עומר כאשר צפה בהתרחשויות?

36. עד כאן תוארו דבריו של עומר מחקירותיו במשטרה, באשר למה שראה ושמע. טרם נמשיך בדיון, נתייחס לשאלה היכן בדיוק היה עומר כאשר צפה באירועים. ואבהיר.

37. כמצוין מעלה, ביום 17.12.2018 נערך עם עומר שחזור מצולם בתחנת הדלק (ת/52, א, ת/52ב'). במהלך השחזור הראה עומר כיצד הגיע למקום עם רכבו והיכן נעצר. הוא מסר כי כשהיה **בתוך** רכבו הבחין בנאשם ובמנוח "דנים ליד הדלת", **וכשיצא** מהרכב ראה כי הנאשם דוחף את המנוח, המנוח נופל, והנאשם "עולה עליו" ומכה אותו (ת/52, א, דקה 4:20). עומר נעמד במקום ובזווית מהם הבחין, לדבריו, בנאשם תוקף את המנוח (ת/52, א דקה 6:37).

38. כלומר, עומר מסר כי בשלב שבו הבחין בנאשם תוקף את המנוח הוא היה **מחוץ** לרכבו. אלא, שבהמשך החקירה, היחידה החוקרת צפתה בסרטונים של מצלמות האבטחה, ועלה כי עומר הבחין באירוע עת היה **בתוך** רכבו ולא מחוץ לרכב. רכבו של עומר נראה בסרטונים עומד בנקודה בה נעמד עומר במהלך השחזור, אך עומר נראה במרבית הזמן בתוך הרכב ולא מחוצה לו. לפי הסרטונים, נראה כי עומר יוצא מרכבו והולך לכיוון המשרד רק לאחר שהנאשם כבר יוצא מהמשרד, כלומר - לאחר שהסתיימה "התקיפה", ואז - עומר מלווה את הנאשם לרכבו וחוזר למשרד אל המנוח - ועל כך אין מחלוקת בין הצדדים.

39. ליתר דיוק, מצפיה בסרטונים עולה כי הנאשם מגיע לתחנת הדלק עם רכבו בדקה 8:12:49, יוצא ממנו וניגש למשרד. הוא נעלם מהמצלמה בדקה 8:13 (ת/12, מצלמה 1), אשר אינה מתעדת את המתרחש בתוך המשרד, ואילו 22 שניות בלבד לאחר מכן, בדקה 08:13:22 (ת/12, מצלמה 1) נראה לראשונה רכבו של עומר מתמקם במקום אותו ציין במהלך השחזור. רכבו של עומר נראה מגיע עד למול המשרד ממש, בצמוד אליו, ואז נוסע אט אט לאחור, תוך שהרכב פונה מעט כשפניו ממש לכיוון פתח המשרד. 20 שניות לאחר מכן (8:13:42), עומר יוצא מרכבו ונראה ממחר לעבר המשרד, כשפניו לעבר המשרד וברור שהוא ממשיך להביט על מה שמתרחש בתוכו, כפי שהחל להביט מתוך הרכב. עומר נראה מתחיל להתקרב אל המשרד בעת שהנאשם נראה יוצא מהמשרד (8:13:45), מרים כיסא ומשליך אותו לעבר המשרד. עומר מלווה את הנאשם, אשר נראה נסער, לרכבו ומונע ממנו לשוב למשרד.

40. נוכח האמור, ולאחר שהתברר במהלך החקירה כי לפי הסרטונים עומר היה **בתוך** הרכב ולא **מחוץ** לרכב כאשר צפה במתרחש, ביצעה היחידה החוקרת בדיקה נוספת בתחנת הדלק (דו"ח פעולה סומן ת/32). במסגרת הבדיקה, בחנו החוקרים האם ניתן לראות בבירור את פנים המשרד ואת המתרחש בתוכו כאשר הצופה נמצא בתוך רכב (הדומה לרכב של עומר) אשר עומד במקום ובזווית שבהם עמד רכבו של עומר, לפי הסרטונים. מהבדיקה עלה כי אכן מהמקום שבו עמד רכבו של עומר, כאשר הוא נמצא בזווית הרלבנטית, ניתן להבחין במתרחש בחלקו הקדמי של המשרד, וכפי שציין רס"ב עמיד סלאמה במזכר שערך: "... אני הפעלתי מצלמת ווידאו וצילמתי מתוך הרכב היכן שהחנה, בנוסף נסעתי קדימה ואחורה עם הרכב, וראיתי כי ניתן לראות מתוך הרכב את החלק הקדמי של המשרד בו

התרחש האירוע לפי דברי העד עומר ... (סעיף 2 לת/32). בדיקה זו אף תועדה בווידאו (ת/32א), ומתיעוד זה אכן ניתן לראות כי במקום ובזווית בהם נעמד רכבו של עומר, גם כאשר היה מול המשרד וגם כאשר החל לנסוע לאחור, קיים שדה ראייה פתוח ומלא לתוך המשרד, בו התרחש האירוע.

חקירתו של עומר בבית המשפט -

41. עתה נשוב לחקירתו של עומר בבית המשפט. במהלך חקירתו הנגדית בבית המשפט, חזר עומר על גרסתו שמסר במשטרה ומסר כי כשהגיע לתחנת הדלק עם רכבו ראה את הנאשם עומד בפתח דלת המשרד, והמנוח היה גם הוא בתוך המשרד. השניים החליפו דברים ביניהם ואז הנאשם דחף את המנוח, הפיל אותו, גהר מעליו ותקף אותו עם ידו. לאחר מכן יצא הנאשם מהמשרד, לקח כיסא וזרק על המנוח. בשלב זה עומר יצא מרכבו וליווה את הנאשם לרכב שלו, וכפי שהשיב עומר במהלך חקירה נגדית:

"ש. מהשנייה שאתה יוצא מהרכב, אתה מלווה את הנאשם לרכב, ואין שום קטע שהנאשם נכנס למשרד, מאחורי השולחן ומרביץ לז'."

ת. אני לא אמרתי שהוא חוזר, אני אמרתי שהוא דוחף אותו, עלה עליו, הכה אותו, יצא, לקח את הכיסא וזרק אותו עליו"

(עמוד 50, שורות 28-32, עמוד 51, שורות 1-3).

42. בנוסף, במהלך החקירה נשאל עומר על ידי בית משפט אודות תנועות היד שהדגים לחוקר כפי שתוארו מעלה מתוך השחזור, וכך השיב (עמוד 52 לפרוטוקול, שורות 7-9):

"ש. כשאמרת שהוא הכה אותו כפי שנרשם בעברית ועשית עם היד, למה התכוונת?

ת. אני לא יודע אם הוא הכה אותו בסכין, באגרוף, לא ראיתי כלום."

43. עוד הוסיף עומר כי לאחר שליווה את הנאשם לרכבו ולאחר שהנאשם נסע מהמקום, חזר עומר למשרד ואז ראה את המנוח מתמוטט ונופל: "אני לקחתי את הנאשם לרכב וחזרתי לראות מה העניין בין ז' לנאשם. ברגע הזה ראיתי את ז' נפל על הרצפה, ראיתי את הדם יורד שם, התחלתי לצעוק ולהגיד שיזמינו אמבולנס" (עמוד 52, שורות 1-6).

הודעתו של חאמד קרקארה -

44. טרם נוכל להשלים את הדיון בעדותו של עומר, יש להתייחס לראייה נוספת, והיא הודעה שנגבתה במשטרה מטעם עד ראייה נוסף שהיה בתחנת הדלק בעת האירוע, מר חאמד קרקארה (להלן: "חאמד").

45. הודעתו של חאמד במשטרה, מיום 26.11.2018, הוגשה בהסכמה (ת/45, עמ' 33 לפרוטוקול מיום 26.6.2019) והוא לא נחקר בבית המשפט. חאמד נכח בתחנת הדלק ביום האירוע ותיאר את שראה. בהודעתו מסר חאמד כי הכיר את המנוח וכי היה נוהג ללכת בכל יום שישי לתחנת הדלק על מנת לקחת עיתון. לגבי יום האירוע, מסר חאמד כי בשעה שש וחצי בערך נכנס לתחנת הדלק, החנה את רכבו מצד ימין ליד הקיר, וכפי שמסר במשטרה:

"נכנסתי לתחנת הדלק והחניתי את רכבי מצד ימין ליד הקיר וראיתי בתחנה רכב מסוג מזדה ... לאחר שהחניתי את רכבי

ירדתי ממנו וניגשתי לקחת עיתון מאזור החדר שבו יושב המתדלק, שם ליד החדר תמיד מניחים את העיתונים, כשהתקררתי לדלת החדר של המתדלק במרחק כשתי מטר מהדלת ראיתי בדלת את הנאשם, שם אביו א', ובדיוק הגיע לתחנת הדלק עומר יאסין מעראבה מכונה אלדחליל והוא מחלק עיתונים בעראבה. היה לעומר רכב קטן מסוג וולקסווגן והחנה את רכבו ליד המשאבות. כשהתקררתי וראיתי את הנאשם היה בדיוק בדלת של חדר המתדלק וז' היה בתוך החדר, ראיתי שהוא עומד ונשען על כסא או על צד השולחן, ראיתי על היד שלו דם, הנאשם בדיוק יצא מהחדר, אני פוחד ממנו כי הוא מתאגרף ומיד חזרתי לאחור ועומר התקדם קדימה, הנאשם לא אמר לי שום דבר נראה עצבני ולא העזתי לדבר איתו. הנאשם עלה לרכב שלו ונסע מהמקום, מיד עומר אמר לקרוא לאמבולנס ואז נסעתי ברכבי למוקד רים בעראבה, דפקתי להם בדלת ואמרתי לבחור שנמצא שם שיש נפגע "...

46. חאמד נשאל האם ראה מה קרה בתוך החדר בין הנאשם לבין המנוח והשיב: "לא ראיתי שום דבר בתוך החדר, אני לא יודע". כן נשאל האם ראה את הנאשם תוקף את המנוח, והשיב: "לא ראיתי מה קרה בחדר, כשאני הגעתי הנאשם עמד בפתח החדר, כשהתקררתי וראיתי אותו מיד חזרתי לאחור כי הוא מסוגל אפילו לתקוף את אמא ואבא שלו" (ת/45, עמ' 2, שורה 31). חאמד נשאל האם ראה את הנאשם מחזיק סכין והשיב כי לא שם לב. עוד מסר חאמד, לאחר שראה את הסרטון של מצלמת האבטחה בו רואים שנזרק כיסא, כי לא שם לב לכך ולא ראה מי זרק את הכיסא, לאמור: "... לא ראיתי מה הוא עשה, היה עם הגב אלי ולא ראיתי מה החזיק בידו ולא ראיתי סכין, אני ראיתי עכשיו בסרטון את זריקת הכיסא אך שם אני לא שמתי לב ולא ראיתי מי זרק אותו" (ת/45, עמוד 3, שורות 57-58).

47. לטענת ההגנה, חאמד הגיע לכיוון המשרד, בתוכו היו הנאשם והמנוח, עוד לפני שעומר הגיע למקום, ועדותו מפריכה את עדותו של עומר, הן בכך שחאמד תיאר כי הנאשם והמנוח עמדו במשרד ולא היה ביניהם עימות כפי שתיאר העד עומר, והן בכך שחאמד תיאר כי הבחין בדם על ידו של המנוח, דבר המלמד כי הדקירות התרחשו עוד קודם להגעתם של עומר וחאמד לתחנת הדלק. המאשימה טענה כי אין לקבוע כל ממצא על בסיס דבריו של חאמד במשטרה, מה גם שהוא שיתף פעולה באופן מוגבל ונמנע מלספר את אשר ראה בשל חששו מהנאשם.

48. לשיטתי, אין משקל ראיתי של ממש להודעה של חאמד במשטרה, ככל שעסקין בשאלות שבמחלוקת כפי שהוגדרו מעלה, והחשוב הוא שאין בהודעתו של חאמד כדי לגרוע ממשקלה של העדות של עומר (וראו כי גם ההגנה אינה סבורה כי ניתן לבסס ממצאים על הודעת חאמד כשלעצמה, שכן הוא לא ראה את הנאשם תוקף את המנוח (כגרסת המאשימה) ולא את המנוח תוקף את הנאשם (כגרסת ההגנה), ועיקר טענת ההגנה לגבי חאמד הינה שהודעתו סותרת את עדות עומר ומכרסמת במשקלה).

49. מצפיה בסרטונים עולה כי חאמד הגיע לתחנת הדלק בסמוך להגעתו של עומר, אלא שבניגוד לעומר, החנה חאמד את רכבו צמוד לקיר ורחוק מהמשרד, ממקום שממנו לא ניתן לראות את המתרחש בתוך המשרד, בעוד שעומר עקף אותו, נכנס לתוך תחנת הדלק ונעצר בדיוק מול המשרד (ת/12- מצלמה 4 דקה 8:13:16). רכבו של עומר נראה עומד מספר שניות מול המשרד ואז מתחיל, כאמור, נסיעה איטית לאחור, ורק אז, כ-25 שניות לאחר מכן, בדקה 8:13:41 (ת/12, מצלמה 4), נצפה חאמד מתקרב למשרד ומביט לעברו. כלומר, עומר נעמד עם רכבו מול המשרד (במקום שממנו ניתן לראות בבירור את המתרחש בתוך המשרד) בטרם התקרב חאמד למשרד, ושהה שם פרק זמן של ממש, כאשר במהלכו הבחין עומר בעימות אותו תיאר. בשלב הבא, עומר יוצא מרכבו (8:13:42, מצלמה 4) כשהוא מביט למשרד, והולך לכיוונו, או אז נראה מגב נזרק לכיוון הנאשם, אשר כבר נמצא מחוץ למשרד, ואז הנאשם נראה זורק כיסא לכיוון המשרד (8:13:46, מצלמה 4). בדקה 8:13:50 עומר נראה מלווה את הנאשם לכיוון רכבו ובדקה 8:14:05 הנאשם נראה נכנס לרכבו ונסע מהמקום. עוד עולה מהסרטונים כי בניגוד לגרסה שמסר

חאמד, הוא לא זז או פנה לאחור בזמן שהבחין בנאשם במשרד. במצלמות נצפה חאמד עומד במקום, גם כאשר עומר מוביל את הנאשם לרכבו (ת/12, מצלמה 1, דקה 08:13:55).

50. לכן, גרסתו של חאמד כי לא ראה עימות או יכוח בין הנאשם לבין המנוח **ומיד** זז לאחור, עת הבחין בנאשם עומד בפתח המשרד, וכן גרסתו כי לא שם לב לכיסא שנזרק, אינה מתיישבת עם הנראה בסרטונים - ומעוררת סימני שאלה לגבי גרסתו. יתכן כי גרסת חאמד מבטאת את חששו מהנאשם, כפי שאף ציין בפני החוקר בהודעתו, אך בכל מקרה, יתכן והוא באמת לא הבחין בעימות פיזי כלשהו בין הנאשם לבין המנוח, היות והוא הגיע "מאחור מדי", וראו כי לפי לוחות הזמנים המפורטים מעלה - משך האירוע האלים היה קצר ביותר, בן כמה שניות, ובעוד עומר צופה במשרד בשניות אלו, אזי שבאותו הזמן חאמד החנה את רכבו צמוד לקיר ולא יכול היה לראות את הדברים. מכל מקום, וכאן עיקר הדברים, גרסתו של חאמד לא שפכה אור על שהתרחש בין הנאשם לבין המנוח, ובוודאי שאין בה כדי לסתור את גרסת עומר. אין עסקינן במצב בו חאמד טען שראה את המנוח תוקף את הנאשם (בניגוד לעדות של עומר), שהרי חאמד לא ראה כלל וכלל את התקיפה ואת ההתרחשויות. חאמד כלל לא היה במיקום המאפשר לו לראות את מה שעומר ראה באותן שניות קריטיות, והוא הגיע לקרבת המשרד רק **לאחר** הדקירות, כאשר הנאשם יוצא מהמשרד. לכן, אין להעניק משקל להודעת חאמד, ובכל מקרה - אין בה כדי לערער את גרסתו של עומר.

משקלה של עדות עומר -

51. אם נסכם עתה את עמדת הצדדים לגבי עד המאשימה העיקרי, עומר, נראה כי ההגנה טוענת כי העובדה שעומר היה בתוך הרכב בעת האירוע ולא מחוץ לרכבו כפי שתיאר, מלמדת על כך שהוא לא ראה את הדברים אודותם העיד במשטרה ובבית המשפט, ואין לתת משקל לעדותו. עוד טענה ההגנה כי על פי הסרטונים, ארבע שניות לאחר שעומר יצא מדלת רכבו, בעודו קרוב לרכבו יותר מאשר לפתח המשרד, הנאשם כבר נצפה במצלמות מחוץ למשרד, כך שגרסתו של עומר, לפיה, הוא ראה עימות בתוך המשרד, אינה נכונה ולא הייתה יכולה להתקיים, גם בשים לב להודעה של חאמד (עמוד 70 לסיכומי ההגנה ועמוד 69 לפרוטוקול, שורות 14-16). בנוסף טענה ההגנה כי גם אילו הייתה גרסתו של עומר מתקבלת, הרי שעומר לא ראה את האירוע בו תקף המנוח את הנאשם בצינור, ונזכיר כאן כי גרסת הנאשם הינה כי מעשיו היו במסגרת הגנה עצמית שכן הנאשם היה זה אשר תקף אותו בסכין וצינור. עוד נטען, כי עומר לא ראה מי אחז בסכין בעת העימות, ולא העיד כי ראה את הדקירות הנטענות, שכן עומר חזר ואמר מספר פעמים כי לא ראה כיצד הנאשם היכה את המנוח, וכי הבחין לראשונה בסכין רק כאשר ליווה את הנאשם לרכבו.

52. המאשימה טוענת מנגד כי אכן, עומר טעה בכך שטען שהיה מחוץ לרכבו עת הבחין בנאשם תוקף את המנוח, שכן הוא היה בתוך הרכב בפרק הזמן האמור, אך אין משמעות הדבר שהוא לא תיאר בדיוק את אשר ראה - מתוך רכבו. לשיטתה, ההודעה של חאמד אינה גורעת מהתיאור של עומר, וכי עומר לא תיאר שראה את המנוח תוקף את הנאשם, בסכין או בצינור, כיון שהמנוח לא עשה זאת. לשיטתה, היות ואין מחלוקת כי המנוח נדקר באמצעות סכין - יש צורך רק לקבוע אם הנאשם הניף את הסכין ודקר באמצעותה את המנוח שמא היה זה המנוח שתקף את הנאשם עם הסכין, והנאשם "כופף" את יד המנוח במסגרת הגנה עצמית וכך המנוח נדקר. וכאשר זז, ורק זז, היא השאלה - אזי שברור שיש משקל מכריע לעדות עומר.

53. בחינת הראיות שנסקרו מעלה ושקילת טענות הצדדים, מחייבת לשיטתי את המסקנה כי יש לאמץ את גרסת עומר באשר לאופן התרחשות התקיפה, כי יש לתת משקל מלא ומכריע לעדות זו וכי די בה כדי לבסס את האישום.

54. לגבי השאלה אם עומר יכול היה לראות את אשר הוא טען שראה - התשובה הברורה היא בחיוב. כפי שעולה מהבדיקה שבוצעה והמזכר של רס"ב סלאמה (אשר תוכנם לא נסתר) - גם כאשר יושבים בתוך רכב הממוקם במקום שבו היה רכבו של עומר - ניתן לראות בבירור את המתרחש בתוך המשרד. לכן, יש לדחות את טענת ההגנה לפיה עומר לא יכול היה לראות את ההתרחשויות עד למועד בו יצא הנאשם מהמשרד ולפיה הוא יכול היה לראות רק את "סיומו של האירוע", בשלב שבו השליך הנאשם כיסא אל עבר המנוח, מאחר ורק אז יצא מרכבו. עוד יוער כי בסרטונים נראה כי עומר מסתכל לעבר המשרד, בעודו ברכב, והוא נראה ממחר לצאת מהרכב כשפניו למשרד, באופן המתיישב עם העובדה שהוא ראה התרחשות חריגה בתוך המשרד ולכן הוא ממחר לעבר המשרד. משכך, לא מצאתי לקבל את טענת ההגנה לפיה עומר הבחין במתרחש בין הנאשם לבין המנוח רק כשיצא מרכבו, בשלב בו יצא הנאשם מהמשרד.

55. באשר לתיאור של ההתרחשויות - עומר מסר תיאור מדויק ומפורט בדבר האופן בו תקף הנאשם את המנוח, וחזר על גרסתו באופן עקבי מספר פעמים - ביום האירוע, יום למחרת האירוע, בעת השחזור שערך ובעת חקירתו הנגדית בבית המשפט. עדותו הייתה אמינה ומשכנעת ואף התיישבה עם הממצאים השונים שעלו במהלך החקירה ובמהלך שמיעת הראיות, כפי שיפורט.

56. ראשית, עדותו של עומר הייתה פשוטה, עקבית וברורה. הוא לא ניסה בתיאוריו להעצים או להגזים, חזר על התיאור כפי שנמסר למשטרה, הקפיד להבהיר מה ההבדל בין דברים שראה בבירור לבין דברים שאותם לא ראה ולפיכך אינו רוצה להתחייב לגביהם, ובאופן כללי - הותירה עדותו רושם מהימן. יש לזכור עוד כי לעומר אין כל מניע להפליל את הנאשם, המדובר במחלק עיתונים אשר נקלע לאירוע במקרה ואשר מכיר הן את המנוח והן את הנאשם היכרות שטחית בלבד, ואף בכך יש כדי לתרום למהימנותו.

57. שנית, עומר ידע לתאר בדיוק את אופי הוויכוח המקדים בין הנאשם לבין המנוח וידע לתאר את השיח ביניהם, בכך שאחד אמר לשני "אתה גבר, לא אתה גבר..." ואף זכר את המשפט: "אני, אפילו אם אלוהים שלך לא רוצה, אני גבר..." (וראו את מראי המקום מעלה). תיאור השיח על ידי עומר **זהה** באופן יוצא דופן לתיאור אותו מסר הנאשם עצמו. כך לדוגמא, תיאר הנאשם את השיח שהתנהל בינו לבין המנוח עובר לעימות ביניהם, בחקירתו במשטרה: "... אני אמרתי לו [למנוח] לא, אני גבר, אני גבר, למרות שאתם תרצו או לא תרצו אתה וההורים שלך..." (ת/39ב', עמ' 17, שורות 9-1). כלומר, שגם לטענת הנאשם, שיח זה התקיים עוד בטרם התרחש מעשה אלימות כלשהו בין השניים. ברור כי עומר לא יכול היה להעיד על תוכן השיח, לולא נכח כשזה התחיל ולולא שמע וראה את הדברים. משמעות הדבר הינה שעומר אכן צפה בהתרחשויות עוד בטרם החל העימות הפיזי בין הנאשם לבין המנוח, הוא יכול היה לראות ולשמוע את הדברים, והמהימנות של התיאור שלו מקבלת חיזוק דווקא מהעדות של הנאשם (לפחות לגבי תוכן השיחה).

58. שלישית, במסגרת תיאור העימות בין הנאשם לבין המנוח, ציין עומר, כאמור, כי המנוח נפל לאחור בעקבות דחיפתו של הנאשם, ונשכב על צדו הימני, כשצדו השמאלי חשוף. בשלב זה, לטענת עומר, הנאשם הכה במנוח בצדו השמאלי ואף הדגים את תנועות ידו הקפוצה של הנאשם "שעולה ויורדת" על גופו של המנוח בחוזקה, אם כי עומר לא ידע לומר האם מדובר ביד הקפוצה באגרוף או ביד קפוצה האוחזת סכין. גרסה זו תואמת את ממצאי חוות הדעת

הפתולוגית (ת/27) (להלן: "**חוות הדעת הפתולוגית**") ממנה עולה כי המנוח נדקר פעמיים בגב משמאל, דקירה אחת בקו בית השחי האחורי, והשנייה בקו בית השחי האמצעי, מיקום אשר מתיישב עם תיאור מיקום "המכות" אותן תיאר עומר. לולא ראה עומר את אשר ראה, ספק אם היה יכול לתאר באופן כה מדויק את האופן בו נפגע המנוח, תוך התאמה מוחלטת לפגיעות אשר נמצאו בגופו (וראו כי כאשר חזר עומר למשרד וראה את המנוח מתמוטט - הוא מעיד כי הוא "לא ראה מאיפה יוצא הדם", כך שגם לא ניתן לטעון כי עומר ראה לאחר מעשה את מיקום הדקירות ו"התאים" נתון זה לעדות שלו לגבי מיקום "המכות" מצד הנאשם).

59. עוד יצוין כי בהתאם לסעיף 7א לחוות הדעת הפתולוגית, למנוח היה גם פצע שפשוף בשליש העליון של הירך הימנית בחלק החיצוני, שפשוף אשר נגרם, על פי סעיף המסקנות, כתוצאה ממכה או במהלך נפילה, עובדה המתיישבת אף היא עם האופן שבו תיאר עומר את נפילתו של המנוח על צדו הימני, כשהחלק החיצוני של הירך פוגע ברצפה.

60. רביעית, כפי שהובהר לעיל, הוכח כדבעי כי מבחינה "טכנית" עומר יכול היה לראות בבירור את ההתרחשות בתוך המשרד גם אם היה בתוך הרכב ולא מחוץ לרכב.

61. חמישית, ואף זאת כבר נאמר, אין דבר בהודעה של חאמד במשטרה אשר יכול לכרסם במהימנות גרסת עומר או לבסס סימני שאלה לגבי תוכנה.

סיכום ביניים לגבי עדות עומר -

62. מהאמור עולה כי יש משקל מכריע לעדותו המהימנה והעיקבית של עומר, עד ראייה אובייקטיבי, אשר תיאר את שראה ושמע, כאשר עדותו אף מתיישבת עם פרטים מדברי הנאשם ועם ממצאי חוות הדעת הפתולוגית, וכאשר מעדותו עולה חד משמעית כי הנאשם לא פעל מתוך הגנה עצמית, אלא שהנאשם הוא זה שדחף את המנוח, הפיל אותו על הרצפה וכשהיה המנוח במצב זה, הניף הנאשם את ידו מעל צד שמאל של פלג הגוף העליון של המנוח כמה פעמים, "למעלה ולמטה", כאשר ידו קפוצה, לאחר מכן יצא מהמשרד אווז בסכין, עוד "הספיק" להשליך כיסא לעבר המנוח, ועזב ברכבו עם הסכין.

הסכין והצינור -

63. טרם סיכום ממצאי העובדה על פי הראיות שהציגה המאשימה, נשוב ונאמר עוד כמה מילים לגבי הסכין והצינור.

64. כפי שכבר פורט מעלה, בפרק הדין בצמצום המחלוקות העובדתיות, לגבי הצינור, המאשימה בסיכומיה מסכימה כי במשרד נמצא צינור. לגבי המשמעות של קיומו, בנוגע להיתכנות גרסת הנאשם, נפרט בהמשך.

65. לגבי הסכין - הגם שבכתב האישום נטען כי הסכין אשר באמצעותה נדקר המנוח היא אותה הסכין אשר באמצעותה איים הנאשם על ל' לטענתה וכי הוא לקח את הסכין עמו כאשר יצא מהבית והלך לתחנת הדלק - אזי שהמאשימה בסיכומיה מסכימה כי אין די ראיות שמראות ברף ההוכחה הנדרש כי המדובר באותה הסכין (ואכן, כך הם פני הדברים כעולה מהשוואה של התיאור של ל' לגבי הסכין (עמוד 44, שורות 14-15 ודבריה ב-ת/49 - ת/49א), עם התיאור של עומר לגבי הסכין ועם התיאור שמסר הנאשם לגבי הסכין (עמוד 150 לפרוטוקול, שורות 26-33)). נזכיר עוד כי הסכין עצמה לא נמצאה מעולם, שכן הנאשם השליך אותה מרכבו כאשר עזב את תחנת הדלק, ולמרות

שהמשטרה ביצעה חיפושים בציר הנסיעה של הנאשם, הסכין לא נמצאה (ת/29, ת/30)). לכן, בשלב זה, של סיכום ראיות המאשימה, נקודת המוצא תהא שלא הוכח כי הסכין שבה נעשה שימוש במשרד הייתה הסכין אשר באמצעותה הנאשם איים על ל', כטענתה. באשר לשאלה אם בכלל הוכח שהנאשם הגיע לתחנת הדלק כשהוא מצויד בסכין, יש לקבל את טענת ההגנה (בעמוד 42 בסיכומיה), לפיה מהסרטונים המתעדים את הליכתו של הנאשם לעבר המשרד, לפני תחילת העימות על המנוח, לא רואים בבירור אם הוא מחזיק סכין בידו. המאשימה טוענת כי יתכן והוא החזיק את הסכין באופן נסתר, תחת השרוול או בכיס מכנסיו, ויתכן וכך היה, אך נתון זה לא הוכח, ובוודאי שלא ברף ההוכחה הנדרש. לכן, ואם נסכם לגבי הסכין, מסקירת העדויות והראיות שהובאו בעניין הסכין, לא הוכח כי הנאשם נשא סכין, זו או אחרת, בעת שנכנס למשרד.

סיכום הקביעות העובדתיות על בסיס הראיות מטעם המאשימה -

66. לשיטתי, די במארג הראייתי אשר הציגה המאשימה כדי להוכיח מעבר לכל ספק כי הנאשם תקף את המנוח ודקר אותו באמצעות סכין, שתי דקירות קטלניות. עד הראיה המרכזי שעל גרסתו הסתמכה המאשימה כאמור הוא עומר. עדותו של העד נמצאה אמינה והתיישבה עם הממצאים השונים. מעדותו של עומר עלה, כאמור, כי בין הנאשם לבין המנוח התפתח ויכוח אשר במהלכו דחף הנאשם את המנוח, גהר מעליו והניף את ידו מעל פלג גופו העליון של המנוח מצד שמאל כמה פעמים, עם יד קפוצה. העד אמנם לא ראה בבירור שבתוך היד הקפוצה אחז הנאשם סכין, אך גם לא אמר שלא הייתה סכין. היות ואין מחלוקת כי המנוח נדקר בדיוק בפלג הגוף העליון בצד שמאל באמצעות סכין, המסקנה הינה שאותן הנפות "עולות ויורדות" שראה עומר היו הדקירות שדקר הנאשם את המנוח, שתי דקירות אשר הביאו למות המנוח. לגבי ההודעה של חאמד, הוכח כי הלה הגיע סמוך למשרד אחרי עומר, רק בסוף האירוע, כאשר הנאשם כבר יצא מהמשרד, ומשכך לא ידע לספר אודות העימות בין הנאשם לבין המנוח, ודבריו אינם גורעים מהמסקנה מעלה. לגבי הסכין, לא הוכח כי מדובר בסכין אשר באמצעותה איים הנאשם על אשתו כפי שמתואר בכתב האישום, וכן לא הוכח כי הנאשם נשא סכין על גופו כאשר הגיע למשרד, אך אין בכך כדי לגרוע מהמסקנה לפיה הנאשם דקר את המנוח, לאח שדחף אותו לרצפה, באמצעות סכין - ללא קשר לשאלה של מי הסכין וכיצד הגיעה למשרד.

67. בהתאם, יש באמור כדי להוכיח את גרסת המאשימה כנדרש, אף ללא בחינת ראיות ההגנה, אך נעבור עתה לסקירת ראיות ההגנה, וכפי שיפורט - יש בהן כדי לחזק את גרסת המאשימה במקרה זה.

פרשת ההגנה -

גרסת הנאשם -

68. הנאשם העיד ביום 6.7.2020. בעדותו סיפר כי התחתן בשנת 2013 או 2014 וכי במהלך השנתיים הראשונות לנישואים היחסים בינו לבין אשתו היו תקינים, אולם לאחר מכן אשתו השתנתה, ולדבריו: "פתאום לא יודע, היא השתנתה את הראש שלה, לא יודע, היא עושה בעיות כל הזמן" (עמוד 72, שורות 25-26). הנאשם הכחיש כי נהג להכות את אשתו וטען כי היא משקרת.

69. במהלך עדותו הראשית מסר הנאשם כי הלך בבוקר יום האירוע, יום שישי, בסביבות שעה 5:30 בבוקר להתאמן במכון כושר (עמוד 75, שורות 18-33). כשחזר הביתה, בסביבות שעה שש, ביקשה ממנו אשתו כסף והנאשם השיב כי ייתן לה כסף מאוחר יותר, בשעה עשר. לטענתו, תשובתו לא מצאה חן בעיני אשתו ואז החלו צעקות בבית.

משכך, אמר לה הנאשם כי הוא הולך לאביו לשתות אצלו קפה. בתגובה, לקחה אשת הנאשם אגרטל ושברה אותו - "אגרטל, לקחה את זה ושברה אותה על הזה" (עמוד 77, שורה 4). כלומר, שהנאשם מסר כי "ל" היא זו אשר שברה את האגרטל וכי הוא לא איים עליה באמצעות סכין. הוא עוד העיד כי נסע לביתו של אביו וסיפר לו את שארע עם אשתו, ואביו בתגובה הציע לו לחזור לביתו ולתת לאשתו כסף, ואף נתן לו 200 ₪ מכספו על מנת שייתן לל". לאחר השיחה עם אביו, חזר הנאשם לביתו אך לא ראה את אשתו, ושוב חזר לבית אביו (עמוד 78, שורה 23). הנאשם המשיך לשבת עם אביו במשך כחצי שעה ואז התקשר אליו המנוח וביקש ממנו לבוא לתחנת הדלק, וכדבריו: "הוא אומר לי 'הנאשם, תבוא, תבוא עכשיו עכשיו לזה, לתחנת דלק'. אבא שלי אומר לי, אני, הוא אומר לי 'מי זה', אמרתי לו 'ז' [המנוח], הוא אומר לי 'תלך אצלו', בסדר. ואני זה רגיל יעני, זה רגיל, אני הולך אצלו יעני אצל אבא, אם יש בעיה אז הוא גם אין בעיה, אנחנו אחים, זה האמת. אנחנו אחים, כל הזמן הוא עוזר לנו, עוזר לנו יעני אבא, אני עוזר לו, אנחנו מתייחסים לא כגיסים, כאחים, אני והוא, וזה האמת. וזה גם מה שאמרו גם האחים שלו, וזה אף אחד לא יכול להגיד שלא" (עמוד 78, שורות 26-29).

70. בהמשך הנאשם העיד אודות המפגש בינו לבין המנוח בתחנת הדלק, וכך מסר:

"נסעתי אליו ... לחצתי ידיים, שלום ... מה הוא אומר לי? הוא אומר לי "הנאשם, מה קרה אתה ול"?", אמרתי לו "בסדר, התווכחו על כסף". הוא אומר לי "אתה גבר, אתה גבר, מרים את הסכין על ל"?", אמרתי לו "איזה סכין? לא הרמתי שום סכין עליה". כן, ככה הוא זה, הוא, אני אמרתי לו, יעני הוא מתחיל זה ולקלל זה. אני שמתי, שמתי יד שלו, יד שלי על האף שלו, ככה, האמת. אמרתי לו "מה אתה מקלל ככה וזה?".

71. גם בחקירה הנגדית מסר הנאשם כי המנוח אמר לו "מה זה אתה גבר לא גבר, הרמת סכין, איזה מין גבר אתה שמרים סכין", והנאשם השיב לו "לא, אני גבר, אני גבר למרות שאתם תרצו או לא תרצו, אתה וההורים שלך" (עמוד 136, שורות 1-3, 24-26). הנאשם מסר עוד כי פנה למנוח ושאל אותו למה הוא מדבר אליו ככה, **ודחף את המנוח** תוך כדי ששם את האצבע שלו על האף של המנוח (עמוד 137, שורות 22-23). דומה כי עד כאן, דומה התיאור של הנאשם את התיאור שמסר עומר, כלומר - לגבי הוויכוח המילולי והדחיפה של המנוח מטעם הנאשם, אך מנקודה זו ואילך, גרסת הנאשם שונה מהגרסה של עד הראיה עומר, והנאשם העיד כי בשלב זה:

"[המנוח] דחף אותי בפנים ... היה פה שולחן, שולחן, משך אותי ככה בפנים, היה שולחן. לקח את הצינור, הוא בכוונה דחף אותי אבל הוא לקח את הצינור והיה לו מחזיק סכין. הרים את הצינור עלי, הרים, רוצה, רוצה לתקוף אותי, הוא בא עלי רוצה לתקוף אותי בצינור. אני עשיתי ככה, יעני עבר, והחזקתי גם יד שלו, החזקתי גם יד שלו ואני ככה, בגלל שגם לא, לא יפגע בי, בי בסכין, אתה מבין? סובבתי לו את היד, לא יודע איך להגיד, הסתובבתי לו את היד ככה",

(עמוד 79, שורות 26-32, עמוד 80 שורה 1-2);

ובהמשך (עמוד 80, שורה 14-15), הוסיף:

"סובבתי אותו זה, אני יודע, אני כבר יש שנים באימונים הזה, באימונים ההיאבקות הזה. זהו, סובבתי לו את היד ונפגע פה אצלו בזה, ואני ראיתי גם".

והנאשם עוד מסר כי ראה שהמנוח נדקר פעמיים בצד מעל המותן (עמוד 82, שורות 6-8).

72. במהלך הדיון הוצא הנאשם מספסל הנאשמים למספר דקות על מנת להדגים את העימות הפיזי שהיה בינו לבין המנוח. במהלך ההדגמה, תיאר הנאשם כי המנוח החזיק סכין ביד שמאל בגובה המותניים שלו וביד השנייה הרים

צינור בגובה של הכתף. הנאשם הדגים כי תפס את שתי ידיו של המנוח (כאשר כל יד שלו תופסת יד של המנוח) והדגים כי הוא כופף לאחור את היד של המנוח שהחזיקה בסכין, וכך המנוח נדקר פעמיים מהסכין באזור הגב (עמוד 90, שורות 1-17). בית המשפט שאל את הנאשם אם הוא דחף את ידו של המנוח שאחזה בסכין לתוך גבו, והנאשם השיב: "בגלל אנחנו זה, היינו, הייתי בעצבים, אמרתי לו 'תעזוב, תעזוב את זה' ויעני ככה, ויד שלו, את מבינה, לא בכוונה, וואלה לא בכוונה" (עמוד 91, שורות 20-33). בהמשך, ניסה בית המשפט לקבל מאת הנאשם שוב תשובה ברורה לשאלה האם דחף הנאשם את יד המנוח (האוחזת בסכין לטענת הנאשם) לתוך גופו של המנוח, גם אם ללא כוונה, או שהמנוח דחף לעצמו את היד עם הסכין אל תוך גופו הוא, והנאשם שוב מסר תשובה לא ברורה, לאמור: "לא בכוונה, אבל זה שהוא יעזוב את הזה ... לא בכוונה, לא יעני בכוונה" (עמוד 92, שורות 1-8). בהמשך עדותו, הנאשם מסר כי החזיק ביד המנוח שאחזה בסכין מאחר וחשש שידקור אותו ואף תפס את הצינור בו החזיק המנוח (עמוד 152, שורות 8-25), וזאת כאשר הנאשם אמר למנוח לעזוב את הסכין וסובב את יד המנוח שאחזה בסכין מאחורי גבו. הנאשם מסר עוד כי המנוח לא נפל כתוצאה מהדחיפה שלו וכי במהלך כל הפגישה ביניהם שניהם עמדו כל הזמן (עמוד 138, שורות 11-14).

73. הנאשם עוד העיד כי לאחר שהמנוח נדקר מהסכין, הסכין נפלה מידו של המנוח על הרצפה והנאשם הרים אותה, ואז המנוח, שעוד עמד על רגליו, הרים את הצינור בשתי ידיים ורצה לתת באמצעותו מכה לנאשם, אך הנאשם התחמק מהמכה ויצא מהמשרד כשהסכין בידו מאחר וחשש כי המנוח ירצה לקחת בחזרה את הסכין: "... אני הייתי מפחד, היה לי תחושה שהוא יקח את הסכין. לקחתי מהר..". (עמוד 94, שורות 17-23). הנאשם התבקש על ידי בית המשפט להתייחס למצוין בכתב האישום לפיו, המנוח זרק על הנאשם מגב והנאשם זרק כיסא על המנוח, והוא השיב: "אני לא ראיתי מגב, הוא זרק עלי מגב, אבל אני לא ראיתי", ובהמשך: "הוא זרק עלי כיסא שהיה במשרד" (עמוד 96, שורות 17-22). לאחר מכן מסר הנאשם כי זרק על המנוח את הכיסא בחזרה (עמוד 98, שורות 21-23). בהמשך, כפי שהעיד הנאשם, ניגש אליו בחור מבוגר (שהוא ככל הנראה עומר), ואמר לו: "תלך לאוטו, חלאס, אתם גיסים, למה ככה?". הנאשם ניגש לאוטו כשהסכין בידו ונסע לבית אביו. כשנשאל על ידי בית משפט למה לקח עמו את הסכין, השיב: "לא יודע, אני מההלם שכחתי אותו ... ואני הלכתי בדרך, בדרך יעני, לא יודע שם, 60, 70 מטר, 30 מטר, מהעצבנות שלי זרקתי את הסכין, לא על הכביש, מהצד זה, ההוא, הכביש, זרקתי ככה, מזה, מהעצבים שלי. הייתי עצבני והייתי בהלם מה קרה" (עמוד 99, שורות 13-16).

74. בהמשך העדות, מתאר הנאשם כי הגיע לבית אביו, האב שאל אותו מה קרה, והוא השיב כי המנוח הרים עליו צינור והחזיק סכין. הנאשם נשאל מדוע לא סיפר לאביו כי המנוח נדקר על ידי סכין ולמה ציין בפני אביו רק את הצינור. הנאשם השיב כי המתין שיראו לו במשטרה את הסרטונים, בהם נראה בבירור כי הוא מחזיק סכין בצאתו מהמשרד, ורק לאחר מכן מצא לנכון לספר כי החזיק בסכין, וכדבריו: "... אני חिकיתי עד שיראו לי את הסרטון, עד שהאוטו שלי, על יד, על יד המשרד, אני בטוח, בו זה, רואים את הכל, ואני הודיתי" (עמוד 161, שורות 1-2).

בהמשך, נשאל הנאשם על ידי בית משפט: לגבי נקודה זו, וכך ענה (עמוד 162, שורות 1-5):

"ש. יש סרטונים שהם קצת יותר טובים, באיכות קצת יותר טובה, ורואים את הכל, אז סיפקת את הגירסה הזאת?
ת. כן, אז, אני דיברתי. כן."

75. הנאשם התייחס במהלך עדותו לשלב בו נחקר על ידי החוקר בהאא, כאשר לחוקר זה מסר הנאשם כי המנוח נפגע מהצינור ולא מסכין. לטענת הנאשם, הוא נשאל על ידי החוקר כיצד נפגע המנוח וכיון שחשש כי לא יאמינו

לו אם יגיד כי המנוח נדקר על ידי סכין כפי שאכן קרה, השיב כי המנוח נפגע על ידי צינור (עמוד 101, שורות 13-7).

76. הנאשם נשאל בחקירתו האם הוא מכיר את העד עומר, והשיב שלא. הוא אף נשאל אם יש סכסוך בינו לבין עומר והשיב בשלילה (עמוד 167, שורות 33-27). עם זאת טען כי הגרסה שמסר עומר שקרית וכי העד "לא ראה מה אפילו יש, זה שקר". עוד נשאל הנאשם כיצד ידע העד עומר לספר על תחילת השיחה בין הנאשם לבין המנוח, בה אמרו אחד לשני "אתה כן גבר, אתה לא גבר", או דברים דומים, והנאשם השיב: "הוא שמע אבל לא ראה" (עמוד 168, שורות 22-18).

77. יש לומר כבר עתה כי עדותו של הנאשם בבית המשפט הייתה בלתי מהימנה בעליל, תיאוריו, הדגמותיו ותשובותיו היו לא אמינות ובלתי הגיוניות, אך טרם נרחיב את הדיון לגבי מסקנה זו, ועל מנת לתמוך במסקנה, נסקור עוד את הגרסאות שמסר הנאשם במשטרה.

חקירות הנאשם במשטרה -

78. בחקירתו הראשונה של הנאשם במשטרה מיום 23.11.2018 (הודעה סומנה ת/37, דיסק חקירה סומן ת/37א', תמליל חקירה סומן ת/37ב') מסר הנאשם כי המנוח נדקר על ידי חפץ דומם שהיה במקום, **ובלי כל מעורבות** מצד הנאשם (ת/37ב', עמוד 4, שורה 2-6):

"באתי לחנות הדלק, נכנסתי ויש חדר שם, היה לו ברזל, הוא תפס את זה ורצה להרביץ לי עם זה, אני לא יודע איך הוא תפס את זה ורצה לתת לי מכה עם זה ככה והוא נתן מכה לעצמו, נכנס בדבר הזה והלכתי".

79. הנאשם הכחיש כל זכר לקיומה של הסכין או כל מגע בינו לבין המנוח. בהמשך החקירה, הסביר הנאשם כי המנוח בירך אותו, ביקש ממנו לבוא לשבת, שאל אותו על מה שקרה עם אשתו ואז הנאשם הרגיש שהמנוח הולך להביא מוט: "הוא אמר לי מה קורה עם האישה ומה קרה וכל זה, הרגשתי שהוא הלך הביא מוט, את המוט המשטרה ראתה, הוא תפס את זה ורצה להרביץ לי עם זה, לא יודע איך";
וכן (ת/37ב', עמוד 8, שורות 10-7):

"בתוך המשרד, הוא הלך להביא את המוט אני לא יודע מה הוא עשה ופגע בעצמו, והתחיל לרדת לו דם אני ראיתי את זה והלכתי".

80. הנאשם עוד מסר לחוקר כי הוא לא יודע אם הייתה סכין במקום, וכדבריו (ת/37ב', עמוד 11, שורות 3-1):

"אני לא יודע במה הוא נתקל שם, אני לא יודע מה יש להם שם או מה הוא עשה, אני לא יודע לגבי סכין, לי לא היה סכין, יש שם מצלמות, יש שם מצלמות".

81. בחקירתו השנייה של הנאשם במשטרה מיום 3.12.2018 (חקירה סומנה ת/38, דיסק חקירה סומן ת/38א', תמליל חקירה ת/38ב'), חזר הנאשם על כך שהמנוח נפצע מהצינור (ת/38ב', עמוד 9, שורות 20-17):

"... מה שאמרתי שהוא החזיק מוט ורצה להרביץ לי עם זה, באמת שאני מדוכא באמת שאני לא רוצה, אנחנו חברים דווקא הוא אנחנו טובים ממש טובים, אני הופתעתי איך הוא הרים עלי מקל איך קוראים לזה, מוט מברזל, אתה מבין? לא היה לי כלום, אני הופתעתי, הוא נפצע מהמוט, היה לו עוד משהו בפנים, אני לא יודע מה קרה ...".

גם כאן מסר הנאשם כי **לא** החזיק בסכין (ת/38, עמוד 9, שורה 36, עמוד 10, שורה 3).

82. בחקירתו השלישית של הנאשם במשטרה מיום 13.12.2018 (חקירה סומנה ת/39, דיסק חקירה סומן ת/39א', תמליל סומן ת/39ב'), מסר הנאשם **לראשונה** כי הייתה מעורבות של סכין "בסיפור", לאחר שהחוקרים מטיחים בו כי עומר הבחין בנאשם מחזיק סכין, וכך מסר (ת/39ב', עמוד 144, שורה 10-28):

"קודם כל אני לא דקרתי אותו בסכין אתה מבין אותי ... הוא היה מחזיק את הסכין ... הוא שם אותה כאן (הדגים לחוקר בכיס) ... כאשר אני באתי אליו, זה לא ראיתי אותה ... אני הלכתי אליו ... כן עכשיו הוא התחיל לדחוף וכאלה ... הוא הלך רץ להביא את המוט כדי להכות אותי, הוא הוציא את הסכין ... עכשיו אני עשיתי ככה הרחקתי אותו ... לא יודע היד שלו נתקעה בזה, אבל נשבע לך אני לא הייתי מחזיק את הסכין ... הוא דקר את עצמו נשבע לך";

ובשלב זה הנאשם הדגים לחוקר כיצד נדקר המנוח (ת/39א', שעה 4:07:41).

83. בחקירתו הרביעית של הנאשם במשטרה מיום 17.12.2018 (חקירה סומנה ת/40, דיסק חריקה סומן ת/40א', ותמליל סומן ת/40ב'), טען החוקר כלפי הנאשם כי הוא השליך לעברו של המנוח כיסא, והנאשם הגיב: "לא. לא. נשבע באלוהים שלא. וואלה לא. במידה ואני הרמתי כיסא לא אמורות להיות טביעות אצבעות שלי עליו? תבדוק" (ת/40, עמוד 19, שורות 10-13).

84. בהמשך החקירה, הציג החוקר לנאשם סרטון שבו הוא נראה משליך את הכיסא. בתחילה הכחיש הנאשם וטען כי המנוח הוא שהשליך את הכיסא, ולאחר שהחוקר הציג לו את הסרטון שוב, מסר הנאשם כי הוא אכן משליך את הכיסא לעבר המנוח (ת/40ב', עמוד 24, שורות 12-13).

85. בנוסף, החוקר הטיח בנאשם כי אשתו טוענת שהצמיד סכין לצווארה ואף ציין בפניו כי המנוח נדקר בסכין. על כך השיב הנאשם כי מדובר בשקר אשר נועד להפלילו בדקירות של אחיה, שקר שנולד **לאחר** האירוע כתוצאה מהסתה של הוריה: "... (צוחק) אתה רואה, מזה תבין שזה שקר. שמתי סכין על הצוואר שלה, סכין סכין, זה לא נכון. זה לא נכון. זה אני אגיד לך הסתה מההורים שלה, אמרו לה לך תתלונני שהיה נושא ככה, על מנת שתוכיח, היא חושבת שתוכיח את העניין של אח שלה שהוא זה. את מבין אותי? שהדברים האלה לא נכונים. אתה מבין אותי? אני לא משקר לך, זה לא נכון, אני נשבע לך באלוהים שזה לא נכון" (ת/40ב', עמ' 7, שורה 12-19).

סיכום ניתוח גרסתו של הנאשם -

86. מהאמור לגבי העדות של הנאשם בבית המשפט, בהשוואה לגרסאות שמסר במשטרה, ובראי שאר הראיות מטעם המאשימה - עולה כי גרסתו רצופת סתירות, תיאורים לא עקביים ובלתי הגיוניים, גרסתו מתפתחת, תוך כדי שהוא מנסה להתאימה לראיות שחושפים בפניו חוקריו וההתרשמות ממנו מעל דוכן העדים הייתה כי הוא אינו דובר אמת.

87. ראשית, קיימים הבדלים ניכרים בין הגרסאות שמסר הנאשם במשטרה לבין הגרסה שמסר בבית המשפט. בחקירותיו במשטרה **לא** ציין הנאשם כי המנוח דחף ומשך אותו לתוך החדר. בחקירותיו הראשונה והשנייה מסר הנאשם כי המנוח נפצע מהצינור ולא מסכין, ללא "מעורבות" כלשהי מצד הנאשם, ורק בחקירה השלישית מסר הנאשם לראשונה כי המנוח החזיק בסכין ודקר את עצמו. בחקירתו הנגדית בבית המשפט, כאשר נשאל הנאשם מדוע לא

הזכיר את הסכין מלכתחילה, השיב כי רק לאחר שהבין כי במקום יש מצלמות מצא לנכון להזכיר את הסכין, ולדבריו: "מהשאלות של הבלש הבנתי שאין מצלמות וכשהייתי בטוח שכן יש מצלמות שאני אזכיר את הסכין, שכן יאמינו לי" (עמוד 164 לפרוטוקול, שורות 31-32). כלומר, עולה מדבריו כי סבר שאם אין מצלמות במקום לא יאמינו לו לגבי כך שהייתה סכין, ורק לאחר שהבין כי קיימות מצלמות מצא לנכון להזכיר את קיומה של הסכין. הסברו זה של הנאשם, אינו מעורר אמון ואינו הגיוני, ובכל אופן - זו דוגמא לסתירות מהותיות בין הגרסאות שנמסרו במשטרה לבין הגרסה בבית המשפט.

88. דוגמא בולטת נוספת לסתירה בין הגרסה במשטרה לבין העדות בבית המשפט הינה תיאורו של הנאשם כי אחז ביד המנוח האוחזת בסכין וסובב אותה לתוך גופו, הגרסה שהושמעה והודגמה בבית המשפט, אשר אין לה זכר בחקירותיו של הנאשם במשטרה, וזאת חרף העובדה שהוא תיאר את האירוע אין ספור פעמים ובמשך שעות ארוכות.

89. דוגמא נוספת היא שבמהלך עדותו בבית המשפט העיד הנאשם כי המנוח הטיח בו כי "הרים סכין על ליי", אך גם לגרסה זו אין זכר בחקירותיו במשטרה. למעשה, הנאשם טען בחקירה הרביעית במשטרה את ההיפך הגמור, היות ושם טען כי גרסת אשתו בעניין הסכין נולדה רק **לאחר** המקרה, על מנת לנסות להפלילו בדקירות.

90. שנית, אף הגרסה בבית המשפט לא הייתה עקבית. ולדוגמא - הנאשם סתר עצמו בכל הנוגע לדבריו לגבי הנקודה בזמן בה נוצר המגע הראשון בינו ובין המנוח. בחקירה הראשית מסר הנאשם כי המגע הראשון בא מכיוונו, לאחר שהמנוח הטיח בו כי "הרים סכין על אשתו", ואז שם הנאשם את ידו על אפו של המנוח. בחקירה נגדית, כאשר ביקשה המאשימה להתעכב על תיאור האירוע וביקשה לברר עם הנאשם מדוע הניח את ידו על אפו של המנוח בתנועה כה מזלזלת, השיב הנאשם: "בגלל הוא דחף אותי" (עמוד 173 לפרוטוקול, שורות 32-33). גם בית המשפט, אשר היה ער לסתירה, ניסה לברר עם הנאשם את הנקודה, והנאשם השיב: "אני אמרתי, אני אמרתי ככה, לא יודע, אולי זה לא הובן, אבל אני אומר לך מה קרה. אני, הוא היה מקלל וזה, עשיתי לו באף ככה, הוא דחף, אני הייתי בפנים, דחף אותי בפנים, בפנים ככה" (עמוד 141 לפרוטוקול, שורות 4-10). הבהרה זו - לאו הבהרה היא.

91. דוגמא נוספת לחוסר מהימנות העדות של הנאשם בבית המשפט הינה גרסתו סביב זריקת הכיסא. הנאשם נשאל על ידי בית המשפט מה בדבר אותו מגב וכיסא אשר הוזכרו בכתב האישום. הנאשם השיב כי הוא אינו זוכר את המגב, אך יודע כי המנוח השליך אותו לעברו, וכי גם את הכיסא השליך לעברו **המנוח**: "... כיסא, הוא זרק עלי כיסא שהיה במשרד, גם כיסא, זרק עלי" (עמוד 96 לפרוטוקול, שורה 22). אלא שגם בנקודה זו מסר הנאשם גרסה שקרית שכן, הנאשם עצמו נראה במצלמות האבטחה משליך את הכיסא לעבר המנוח ולא רואים שהמנוח משליך כיסא לעבר הנאשם (בדיוק כפי שהעיד עומר). בהמשך, לאחר שבית המשפט פונה לנאשם ומזכיר לו כי בכתב האישום מצוין כי הנאשם השליך כיסא לעבר המנוח וכי סנגוריו **הודו** בכך, השיב הנאשם כי הוא אכן השליך את הכיסא על המנוח, אך ממשיך לטעון כי היה זה לאחר שהמנוח השליך את הכיסא לעברו (עמוד 98 לפרוטוקול, שורות 10-12). כלומר, שבהתחלה טען הנאשם כי רק המנוח זרק כיסא, לאחר שהובהר לו שהוא הודה שהוא זרק כיסא, שינה את גרסתו ומסר שבעצם שניהם זרקו כיסא, תחילה המנוח ולאחר מכן הנאשם, וגרסתו זו, השנייה, סותרת את שנחזה בסרטונים ואת עדותו של עומר - וזו עוד דוגמא לאי מהימנות גרסתו של הנאשם כפי שנשמעה בבית המשפט.

92. בדומה, יש אף לראות כי גרסת הנאשם לגבי אי יכולתו לברוח מהזירה, כפי שנמסרה בבית המשפט, הייתה בלתי מהימנה. ובמה דברים אמורים? בחקירת הנאשם בבית המשפט עלה מדבריו כי לא יכול היה להימלט מחדר המתדלק, שעה שלטענתו המנוח החל לתקוף אותו, משום שהמנוח עמד עם הגב לדלת והנאשם היה בתוך החדר (עמוד 142 לפרוטוקול, שורות 11-31). אלא, שלפי תיאורו של עומר ולפי הודעתו של חאמד, אשר אותה מבקשת ההגנה לאמץ, הנאשם עמד בפתח הדלת בעוד שהמנוח היה בעומק החדר. מכאן, שלנאשם הייתה דרך להימלט לו ביקש זאת, ככל שהמנוח ניסה לתקוף אותו עם צינור ועם סכין, וטענתו כי פעל מתוך הגנה עצמית אינה מתיישבת עם הראיות כאמור.

93. שלישית, ההדגמה שניסה הנאשם לבצע בבית המשפט הייתה בלתי הגיונית ובלתי אפשרית מבחינה פיזית. על פי ההדגמה, אחז המנוח בסכין בידו השמאלית בגובה המותניים, אחז בידו הימנית במוט או בצינור מורם בגובה הכתף, ובשלב זה הנאשם תפס בשתי ידיו את שתי ידי המנוח, יד אחת של הנאשם אוחת בכל יד של המנוח, ואז היד של הנאשם - שאחזה בידו השמאלית של המנוח - כופפה **לאחור** את היד, בעודה אוחת בסכין, תוך שהנאשם אומר למנוח "עזוב את הסכין", "עזוב את זה", ואז - בשל סיבוב היד עם הסכין ודחיפתה על ידו, נדקר המנוח פעמיים מצד שמאל (עמוד 90 לפרוטוקול, שורות 1-20). בהמשך תיאר כיצד נפלה הסכין מידו של המנוח, והוא הרימה.

94. מקדמית יובהר כי בהדגמה שביצע הנאשם במשטרה, הוא **לא** ציין בשום שלב כי אחז בשתי ידיו של המנוח או שאמר למנוח לעזוב את הסכין (ת/39ב', עמ' 169, שורה 33). בית המשפט הבהיר לנאשם כי ההדגמה אותה ביצע שונה משמעותית מזו שביצע בחקירה במשטרה, אך הנאשם התקשה לתת הסבר מדוע עשה כן, והתעקש שהוא אכן סובב את ידו של המנוח עם הסכין ולא רק הכה בה. לדברי הנאשם: "תשמעי, טוב, טוב שאני זוכר אפילו, הייתי, טוב שאני זוכר שהיה זה, אני הייתי בהלם, את יודעת מה זה, ז' אח שלי, את יודעת מה זה, מה קרה? טוב שאני הייתי בראש שלי" (עמוד 159 לפרוטוקול, שורות 4-5). האמור למעשה מצטרף לסעיף הקודם, בו תוארו סתירות בין גרסת הנאשם במשטרה לבין גרסתו בבית המשפט, אך חשוב לציין בשלב זה, כי התיאור הפיזי של הנאשם בבית המשפט לגבי ההתרחשויות היה בלתי אמין בעליל ובלתי אפשרי. בעת שהדגים הנאשם את המעשים, התרשמותי הייתה כי הוא "מאלתר" את ההדגמה תוך כדי ביצועה, והחשוב הוא כי הנאשם **לא** הצליח להראות כיצד היד של המנוח יכולה להיות במנח שבו המנוח עצמו אחז בסכין והיא ננעצת במקום שבו היו הדקירות. מעבר לכך, הדקירות היו במקום גבוה יחסית ובצד האחורי של הגב באזור בית השחי, כלומר - שהיד של המנוח הייתה צריכה להיות מכופפת לגמרי על מנת שהוא "יגיע" עם כף ידו לבית השחי של עצמו. תנועה זו אולי אפשרית מבחינה פיזית אך אם הנאשם מבקש להרחיק את יד המנוח ממנו, על מנת שהמנוח לא ידקור אותו, אין כל סיבה לכופף את יד המנוח באופן הנטען אל תוך בית השחי של המנוח. אף אם היה הנאשם "מכופף לאחור" את היד של המנוח, אשר ניסה לתקוף אותו לדבריו, ה"כיפוף" לאחור לא היה מביא את היד של המנוח אל תוך בית השחי שלו ולא מביא לדקירה הנוספת של המנוח, במקום שם נדקר.

95. יתרה מכך. אף אם הנאשם "כופף" למנוח את היד האוחזת בסכין לכיוון של בית השחי או הגב, צריך היה לבצע פעולה של "נעיצה" על מנת שהסכין תינעץ פעמיים, בעומק, בגופו של המנוח. הנאשם נשאל פעמיים בבית המשפט האם כאשר ידו אוחת ביד המנוח עם הסכין הוא ביצע פעולה של נעיצת הסכין בגוף המנוח, והנאשם התחמק מהתשובה, פעמיים, ומסר תשובות שלא מן העניין. כפי שצוטט מעלה, בית המשפט ניסה לקבל במהלך חקירת הנאשם תשובה ברורה לשאלה האם דחף הנאשם את יד המנוח וכך הסכין ננעצה בגופו, או שהמנוח דחף את היד לעצמו (פעולה בלתי הגיונית ו"קשה לביצוע"), והנאשם השיב כל הזמן כי המדובר במעשה "ללא כוונה" אך הלכה למעשה לא סיפק תשובה ברורה.

96. לכן, מצאתי את "ההדגמה" של הנאשם בבית המשפט וההסברים הנלווים כבלתי מהימנה (ולא למותר לציין כי הנאשם במהלך הסבריו והדגמותיו לא סיפר מה קרה עם "היד השנייה" שלו, ומה קרה עם "היד השנייה" של המנוח, אשר לטענת הנאשם אחזה בצינור המונף לעברו, והוא אף לא התייחס לכך שלפי עדות עומר, הדחיפה של המנוח הביאה לנפילתו על הקרקע, בניגוד לטענת הנאשם כי במשך כל "המאבק" שניהם עמדו, ובכל מקרה, הנאשם לא הבהיר או הדגים מתי בדיוק נפל המנוח לרצפה).

97. רביעית, הנאשם לא הוכיח את טענתו לגבי הצטיידות המנוח בצינור מראש במטרה לתקוף את הנאשם. נזכיר כי לשיטת הנאשם, המנוח תקף אותו גם בצינור וגם בסכין, ולשיטתו - המנוח הכין מבעוד מועד גם את הצינור וגם את הסכין, עוד בטרם הגיע הנאשם לתחנת הדלק.

98. לגבי הסכין, כפי שכבר צוין, אין די נתונים על מנת לקבוע מי הביא אותה לזירה. בהקשר זה אוסיף עוד כי העובדה שהנאשם זרק את הסכין במקום בו לא ניתן היה למצוא אותה, שללה את האפשרות לבדוק אם יש טביעות אצבע על הסכין, שכן אולי - לו היו נמצאות טביעות אצבע של המנוח על הסכין ניתן היה לומר שהדבר מחזק את הגרסה לפיה המנוח החזיק בשלב מסוים את הסכין, אך הנאשם בעצמו סיכל את האפשרות לבדוק נתון זה, ובכלל - לשיטתי - זריקת הסכין מחזקת את הראיות לחובת הנאשם.

99. ונשוב לעניין הצינור. הנאשם טען כי המנוח הצטייד בצינור לפני תחילת האירוע, וזאת בניסיון לתמוך בטענתו לגבי ההגנה עצמית. דא עקא, שהנאשם לא הוכיח את גרסתו בהקשר זה.

100. אמנם, על פי הסרטונים, נראה שהמנוח ניגש לאזור שמאחורי המשרד וחוזר לאחר מספר שניות, וזאת לאחר השיחה עם קרוב המשפחה שסיפר לו על הסכסוך בין הנאשם לבין ל' ולפני שהנאשם הגיע למשרד - אך זווית הצילום של מצלמת האבטחה אינה מאפשרת לראות האם המנוח לקח משם משהו, או בכלל, מה מעשיו שם, ולא ניתן לראות שהוא הביא משם את הצינור למשרד. לכן, טענת הנאשם כי המנוח הביא צינור על מנת "להתכונן" לבואו, הינה השערה ותו לא.

101. באשר לעצם קיומו של צינור במשרד - אמנם, בתחילת החקירה המשטרה לא מצאה צינור בזירת האירוע וסברה כי לא היה צינור שכזה במשרד, אך לאחר מכן - התברר כי אכן היה צינור על רצפת המשרד לאחר האירוע - כפי שניתן לראות בסרטונים, שעה שרואים את אחד מהאחים של המנוח, אשר הגיע לזירה בסמוך לאחר הדקירות, נכנס למשרד ויוצא ממנו כאשר הוא מחזיק במוט ברזל, וראו את עדותו של אותו האח, עדנאן עסאלה (להלן: "עדנאן"), אשר העיד כי מצא את צינור הברזל במשרד: "כן היה שם ברזל", וכי מצא את הצינור "על הרצפה, מתחת לשולחן" (עמוד 17 לפרוטוקול, שורות 1-18). אינני סבורה כי עצם קיומו של הצינור יכול לתמוך בגרסת הנאשם, הגם שהוא אכן טען עוד מחקירותיו במשטרה כי היה "צינור מעורב", נוכח שאר הראיות והקשיים שיש בגרסת הנאשם.

102. עוד בהקשר זה טוענת ההגנה כי האח עדנאן סיפר כי הוא לקח את הצינור לביתו, ולשיטת ההגנה - הדבר עולה כדי מחדל חקירתי, שכן אי-תפיסת הצינור שהיה בזירה, פגע בהגנתו של הנאשם, שכן לו הייתה המשטרה תופסת את אותו הצינור ניתן היה להפיק ראיות פורנזיות ובכך לשפוך אור על התרחשות האירוע. אכן, מן הראוי היה לנסות

ולתפוס את הצינור (אם כי יובהר שכאשר הגיעו השוטרים לזירה, היה זה לאחר שעדנאן כבר לקח את הצינור, כך שאין המדובר בטענה לגבי כך שלא בוצע חיפוש ראוי בתוך המשרד). ניתן היה לצפות בסרטונים במהלך ניהול החקירה, לראות שעדנאן לוקח מהזירה צינור, לשאול אותו היכן הצינור - ולנסות לתפוס אותו (וראו כי המאשימה בסיכומיה ציינה כי טענת ההגנה בדבר הימצאות הצינור בזירה מקובלת עליה (עמוד 21 לסיכומי המאשימה) והיא אף טענה כי אינה חולקת על עדותו של עדנאן באשר למציאת הצינור מתחת לשולחן). אלא שאף אם היה מקום לתפוס את הצינור במטרה לנסות ולהפיק ממנו ממצאים פורנזיים (השייכים אולי למנוח או לנאשם), אין הדבר עולה כדי מחדל חקירה שיש בו כדי לבסס ממצאים לטובת גרסת הנאשם, ובמיוחד נוכח העדות המהימנה של עומר אשר לא תיאר כלל וכלל צינור כחלק מהעיומות (ולמעשה גם כאמד לא תיאר צינור שכזה).

103. ובמילים אחרות, היה על המאשימה לעשות כל מאמץ לאיתור ראיות רבות ואיכותיות ככל שניתן על מנת שתונח בפני בית-המשפט תשתית ראיתית מקיפה ממנה ניתן יהיה ללמוד על התמונה העובדתית לאשורה (ע"פ 3947/12 סלאח נ' מדינת ישראל, פסקה 42 (21.1.2013), אך במקרה הנוכחי - אי איתור הצינור אינה עולה כדי מחדל חקירה, ולבטח שאין מדובר במחדל אשר פגע בהגנתו של הנאשם. שכן, אם היה נמצא הצינור והיו עליו ממצאים פורנזיים של המנוח - הדבר לא היה מסייע לגרסת ההגנה העצמית של הנאשם, שכן עדי הראיה לא ראו צינור במהלך העיומות בין השניים, והצינור יכול היה להיות במשרד מחמת סיבות אלו או אחרות, ממועד זה או אחר, והיות והמנוח עבד במשרד - יכולים להיות אין ספור הסברים לכך שיהיו ממצאים פורנזיים של המנוח על הצינור. לגבי האפשרות של מציאת ממצאים פורנזיים של הנאשם על הצינור - יש לראות כי הנאשם עצמו לא אמר שהוא נגע בצינור, ולכן - אין לנאשם טענה שהיתכנותה מושפעת מאי בדיקת הצינור (והשוו לע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל (10.07.2013); ע"פ 6950/17 פלוני נ' מדינת ישראל (24.09.2019); ע"פ 8050/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 59 (31.10.2018)).

104. חמישית, התיאור של הנאשם כי המנוח המתין לו בתחנת הדלק כשהוא חמוש בסכין ובצינור, והכל במטרה להכניס את הנאשם למשרד ולפגוע בו, אינו מתיישב עם המציאות. אין חולק כי המנוח היה אדם רגוע ושלו וכי נהג להשכין שלום בין הנאשם לבין אשתו. אין אף חולק כי בין הנאשם לבין המנוח הייתה מערכת יחסים מצוינת והמנוח הכיר את הנאשם היטב, ידע כי הוא אדם חזק, מתאגרף ואיש גדול ממדים. משמע, שיש קושי עם טענת ההגנה לפיה, המנוח בחר לפגוש את הנאשם לבדו, ללא כל גיבוי מאחיו או משפחתו, בחדר קטן במקום עבודתו כדי להתעמת עימו עימות פיזי, ותיאוריה זו בלתי סבירה.

סיכום ביניים נוסף לגבי עדות הנאשם -

105. כפי שפורט מעלה, עדותו של הנאשם בבית המשפט הייתה רצופת אי דיוקים, יחסית לגרסאות שמסר במשטרה, ואף כללה סתירות פנימיות ושקרים לגבי ההתרחשויות. בע"פ 2960/14 חזן נ' מדינת ישראל (18.1.2017) נקבע כי :

"כידוע, שקרים של נאשם עשויים לעלות כדי חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה, כאשר מדובר בשקרים מהותיים היורדים לשורש העניין, ומשלא ניתן להם הסבר מספק (ראו ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.2009); יעקב קדמי על הראיות חלק ראשון 298-305 (2009))."

אף בע"פ 10033/17 שאכר נ' מדינת ישראל (11.12.2019), נפסק כי:

"... בדיון קבע בית המשפט המחוזי כי השינויים התכופים בגרסתו של המערער ושקריו אינם מאפשרים ליתן בו אמון. זאת ועוד, לא למותר לציין כי שקרי נאשם עשויים לעלות כדי חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה, כאשר מדובר בשקרים מהותיים ברורים וחד משמעיים היורדים לשורש העניין מבלי שניתן להם הסבר מספק (ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (3.9.2009); ע"פ 2854/18 משה נ' מדינת ישראל, פסקה 63 (27.8.2019))."

וכן ראו את ע"פ 2854/18 משה נ' מדינת ישראל (27.8.2019), לאמור:

"מושכלות ראשונים הם כי ניתן לראות בשקריו של נאשם ראייה עצמאית המהווה סיוע לראיות התביעה, מקום שבו מדובר בשקרים מהותיים; ברורים וחד משמעיים; המכוונים לסיכול החקירה ולהטעיית בית המשפט; אשר הוכחו כשקריים באמצעות ראייה פוזיטיבית ועצמאית; ואשר קשורים לעבירה עליה נסב המשפט (ראו ע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 833, 826 (1982); ע"פ 557/06 עלאק נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (2007) (להלן: עניין עלאק); ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (3.9.2009) (להלן: ע"פ 1645/08); וע"פ 3731/12 סוילם נ' מדינת ישראל, פסקה 75 (11.11.2014) (להלן: עניין סוילם)). עת עסקין בשקר מהותי של נאשם, יש לו, לשקר - מלבד היותו ראייה המשמיטה את הבסיס מתחת לטענת ההגנה של הנאשם - תפקיד עצמאי כראיה נסיבתית מפלילה אשר מצביעה על תחושת אשם שיש לנאשם ועל ניסיונו להרחיק את עצמו ממעשה העבירה (ראו ע"פ 3625/91 אור נ' מדינת ישראל, פסקה 78 (9.6.1993); ע"פ 517/86 ברוקס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 452, 441 (1989); וע"פ 1645/08, פסקה 22). בצד זאת, בית המשפט נדרש לנקוט משנה זהירות במתן משקל ראייתי מתאים לשקרי הנאשם, שכן יכול "והנאשם יעלה טענה כוזבת לאו דווקא בשל כך שהוא ביצע את העבירה המיוחסת לו, אלא בשל טעמים אחרים, יהיו אלה טעמים הכרוכים בביצועה של עבירה אחרת או טעמים אישיים, אשר אינה דבקה בהם תווית עבריינית" (ראו ע"פ 543/79 נגר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(1) 113, 142-143 (1980); ע"פ 846/10 בדוי נ' מדינת ישראל, פסקה 105 (14.7.2014); עניין עלאק, פסקה 28; וע"פ 1645/08, פסקה 22)."

106. אם נסכם את האמור עד כה, עולה כי לא הוכח שהנאשם הגיע למפגש במטרה לפגוע במנוח, והרי המנוח הוא שהזמין אותו, ולא הוכח כי המנוח הזמין את הנאשם כדי לפגוע בו. נצא מנקודת ההנחה המקלה עם הנאשם כי בעת תחילת המפגש לאף אחד מהשניים לא הייתה כוונה לפגוע בשני, אך החשוב הוא מה התרחש במהלך התפתחות האירוע - וכאן, כפי שפורט מעלה, הניחה המאשימה ראיות שיש בהן כדי לחייב את המסקנה כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם הוא שתקף את המנוח והנאשם הוא שדקר בכוונה את המנוח, ולא במסגרת הגנה עצמית. מסקנה זו מבוססת על העדות של עומר ושאר ראיות המאשימה, לרבות הסרטונים, כמו גם על גרסתו הבלתי עקבית ובלתי מהימנה של הנאשם, והדגמותיו הבלתי אפשריות.

107. לגבי סייג ההגנה העצמית, זה המקום להפנות להוראות סעיף 34' לחוק העונשין, המגדיר את סייג ה"הגנה עצמית" כך:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים."

108. כידוע, על הנאשם הטוען לסייג ההגנה עצמית מוטל הנטל להוכיח כי קיימת בחומר הראיות תשתית מספקת לביסוס סייג ההגנה העצמית (ע"פ 6415/11 פולוחין נ' מדינת ישראל (24.12.2012); ע"פ 5373/12 אבורמד נ' מדינת ישראל (15.4.2015)). כפי שפורט מעלה בהרחבה, הנאשם במקרה זה לא עמד בנטל זה, ולא הוכיח כי

המנוח תקף אותו, ובוודאי שלא תקיפה שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו או בגופו של הנאשם.

עדות עד ההגנה - ד"ר גרמן צינבוי

109. טרם סיום, נתייחס עוד לחוות דעתו של ד"ר גרמן צינבוי (נ/8, להלן: "**חוות הדעת**"), אשר הוגשה מטעם הגנה במטרה לבסס את הטענה כי הנאשם סבל בעת האירוע מהפרעה פוסט-טראומטית, אשר עשויה להסביר את מניעיו במהלך האירוע ובעת חקירתו במשטרה.

110. על פי חוות הדעת, הנאשם חווה בתחילת השנה בה התרחשו האירועים, שנת 2018, תקיפה חמורה מאוד עד כדי סכנה ממשית לחייו (להלן: "**התקיפה**"). באותו אירוע תקיפה, הוזמן הנאשם למקום בכפרו בצורה תמימה כביכול, והותקף על ידי שנים עשר אנשים, הוא הוכה עם מוט ברזל בגוף ועם גרזן בראש ובפנים ונגרמו לו שברים בחלקי גוף שונים כולל בגולגולת. הוא הובהל באמבולנס לבית חולים, אושפז וטופל במשך חודש ימים. על פי חוות הדעת, כתוצאה מאירוע התקיפה, חל שינוי במצבו הנפשי של הנאשם. הוא נעשה "לחוץ", רמת חוסר האמון בזולת עלתה בצורה משמעותית, הוא נמנע מלהגיע למקום תקיפתו ואם היה מגיע אליו, הרגיש עליה ניכרת במתח פנימי. לאור נתונים אלו אובחנה אצל הנאשם בחוות הדעת הפרעה פוסט טראומטית, אם כי מצוין שלמרות ההפרעה הזו הצליח הנאשם לחזור לתפקוד סביר.

111. לגבי האירוע נשוא כתב האישום - צוין בחוות הדעת כי תגובת הנאשם לתקיפת המנוח הייתה מהירה מאוד, אוטומטית ביסודה, וללא "מחשבה שנייה" ומתוך רצון לשרוד ולא להיפגע, כאשר תגובה "אינסטינקטיבית" זו הינה תוצאה של אירוע התקיפה הטראומטי שעבר הנאשם ואף קשורה בעיסוקו של הנאשם באגרוף, עיסוק אשר דורש פעילות מהירה ואגרסיבית.

112. יובהר כי ב"כ הנאשם בעצמו הבהיר כי אין בפיו כל טענה הנוגעת לכשירותו של הנאשם לעמוד לדין, לאחריותו מבחינה נפשית ואף אין כל טענה לאחריות מופחתת. עוד יובהר כי לא עלתה טענה כלשהי לפיה הייתה בעיה אצל הנאשם בכל הנוגע לתפיסת המציאות בעת האירוע. כך, הבהירה ההגנה כי מטרת הגשת חוות הדעת הייתה לתמוך בטענת הנאשם לפיה המנוח תקף אותו בצינור ובסכין, והוא פעל מתוך הגנה עצמית, בכדי להגן על חייו, והודגש כי אין בפי ההגנה טענה כי הנאשם דימה מצב זה בשל הפרעה נפשית ממנה הוא סובל.

113. עיון בחוות הדעת מלמד כי אין בה כדי לסייע לנאשם בביסוס טענתו בדבר "ההגנה העצמית". שהרי, חוות הדעת כולה סבה סביב **ההנחה** שהמנוח הוא זה שתקף באלימות מפתיעה את הנאשם, עת הניף לעברו צינור ביד אחת וסכין ביד שנייה, ובתגובה לכך פעל הנאשם כפי שלטענתו פעל, "אוטומטית", להצלת חייו. אלא שהיות והגעת למסקנה כי גרסתו של הנאשם אינה אמינה והמנוח **לא** תקף את הנאשם - הרי שההנחה אשר בבסיס חוות הדעת אינה נכונה וכל קביעות חוות הדעת אינן יכולות לעמוד. בכך נסיים את הדיון בחוות הדעת, אשר אף אינה משמשת את ההגנה בסיכומיה.

סיכום הפן העובדתי -

114. מהאמור מעלה במקובץ עולה כי הוכח שהנאשם תקף את המנוח, דחף אותו ארצה ודקר אותו באמצעות סכין שתי דקירות בגבו אשר גרמו למותו של המנוח, כפי שעלה מתיאור שמסר עד התביעה המרכזי עומר. עדותו של עומר נמצאה אמינה והגיונית והתיישבה עם הממצאים שעלו במהלך שמיעת התיק. כך, התיישבה עדותו של עומר עם גרסת הנאשם אודות חילופי הדברים אשר היו בינו לבין המנוח, וכן התיישבה עם הממצאים שעלו בחוות הדעת

הפתולוגית בעניין הפגיעות שנמצאו בגופו של המנוח. כמו כן, התיישבה עדותו של עומר עם הנראה במצלמות האבטחה ועם הבדיקה שערכה המשטרה בנוגע לזווית הראיה כפי שנצפתה מרכבו של עומר. לגבי הסכין, לא עלה מן הראיות וכן לא הוכח כי הנאשם נשא על גופו סכין בעת שהגיע לתחנת הדלק, אולם, אין בכך כדי לשלול את המסקנה בדבר התקיפה מצד הנאשם.

115. לגבי גרסת הנאשם, הנאשם שינה את גרסתו מספר פעמים, כאשר פעם אחת טען כי המנוח נדקר כתוצאה מכך שנשען על מוט או צינור, פעם אחרת טען כי המנוח נדקר בעצמו על ידי סכין ולאחר מכן טען כי הוא זה שדקר את המנוח, אך היה זה בעת שהגן על עצמו, ו"כופף את ידו של המנוח" שאחזה בסכין. גרסת הנאשם לא הייתה אמינה, לא ניתן היה להבין ממנה כיצד בדיוק נדקר המנוח, והנאשם אף לא סיפק תשובה ברורה לבית המשפט כאשר נשאל בנדון והתחמק עת נשאל האם הוא זה שנעץ את הסכין בגופו של המנוח. גרסת הנאשם נמצאה לא מהימנה גם בכל הנוגע למיקומו הפיזי במשרד, כמו גם לגבי פרטים נוספים - ויש בכך כדי לתמוך בגרסת המאשימה במקרה זה.

116. נוכח האמור, הניחה המאשימה ראיות שיש בהן כדי לחייב את המסקנה כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם הוא שתקף את המנוח והנאשם הוא שדקר בכוונה את המנוח, ולא במסגרת הגנה עצמית.

הפן המשפטי -

117. הנאשם הואשם בעבירת רצח בכוונה תחילה בהתאם לסעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה שהעונש בצדה מאסר עולם חובה, וזאת בהתאם לדין אשר היה קיים בעת הגשת כתב האישום, המחייב הוכחת גרם מוות בכוונה תחילה.

118. תוך כדי ניהול ההליך נכנס לתוקף תיקון לחוק העונשין, כחלק מהרפורמה בעבירות ההמתה, תיקון מס' 137, וזאת ביום 10.7.2019 (להלן: "**התיקון**").

119. לפי סעיף 25(ב) לתיקון -

"על עבירה שבוצעה לפני יום התחילה וטרם ניתן פסק דין חלוט בעניינה יחולו הוראות סעיף 5(א) לחוק העיקרי; לעניין זה, בבואו לקבוע מהו הדין המקל עם העושה, יבחן בית המשפט את מלוא ההסדר הקבוע בחוק העיקרי כנוסחו בחוק זה לעומת ההסדר שהיה קבוע בחוק העיקרי לעניין גרימת מוות ערב יום התחילה (להלן - הדין הישן)".

120. סעיף 5(א) לחוק העונשין, מורנו כך:

"נעברה עבירה ובטרם ניתן פסק דין חלוט לגביה, חל שינוי בנוגע להגדרתה או לאחריות לה, או בנוגע לעונש שנקבע לה, יחול על העניין החיקוק המקל עם העושה; "אחריות לה" - לרבות תחולת סייגים לאחריות הפלילית למעשה."

121. המאשימה בסיכומיה טענה כי לאחר בחינה של "מלוא ההסדר הקבוע בחוק", בהתאם לדרישת סעיף 25(ב) לתיקון, עמדתה היא כי לו העבירה הייתה מבוצעת לאחר יום התיקון, הייתה מיוחסת לנאשם עבירה של רצח "רגיל" וזאת בהתאם לסעיף 300(א) לחוק העונשין, בהתאם לחלופה של "הגורם בכוונה למותו של אדם", עבירה אשר העונש המרבי בצדה הוא מאסר עולם, **שאינו חובה**. אי לכך, מתקיים בעניינו של הנאשם, לטעמה של התביעה, דין מקל, וככל שייקבע כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, יש להרשעו בהתאם לדין החדש וזאת על פי

סעיף 300(א) לחוק העונשין.

122. בהתאם לכך, מבקשת המאשימה לקבוע כי עובדות המקרה כפי שתוארו מבססות את עבירת הרצח בכוונה תחילה, בהתאם לסעיף 300(א)(2) לחוק העונשין (בהתאם לדין הישן), אשר דורש קיומם של שלושה תנאים מצטברים - החלטה להמית, הכנה פיזית והעדר קינטור.

123. ניתוח זה של המצב המשפטי בזיקה למהלך ניהול התיק למול כניסתו לתוקף של תיקון 137 מקובל עלינו, וראו כי ההגנה לא טענה למצב דברים אחר. לכן, המשך הדיון יהא בחינת השאלה האם מתקיימים בענייננו יסודות עבירת הרצח בכוונה תחילה, ההחלטה להמית, יסוד הכוונה והיעדר הקינטור.

החלטה להמית -

124. יסוד זה בעבירת הרצח מוגדר כמודעות של הנאשם למעשיו, צפייתו את התוצאה הקטלנית, ובמישור החפצי, רצונו בהתגשמותה. יסוד זה נלמד פעמים רבות מאופי המעשה עצמו כפי שהוא מעיד על הכוונה.

125. המאשימה ביקשה להבהיר בנוגע ליסוד זה כי אינה טוענת כי הנאשם תכנן את הרצח מראש או שהגיע לזירת האירוע בכוונה להמית את המנוח. לטענת המאשימה, הכוונה להמית התגבשה אצל הנאשם סמוך לפני ביצוע הדקירות ולאחר דין ודברים עם המנוח אשר העלה את חמתו.

126. את הכוונה מבקשת המאשימה ללמוד מאופי התקיפה ומכלי התקיפה - סכין גדולה.

127. בענייננו, וכפי שכבר נקבע לעיל, הנאשם דקר את המנוח **פעמיים** בפלג גופו העליון, ולא מתוך הגנה עצמית כפי שניסתה ההגנה לטעון. את הדקירות ביצע הנאשם כשהוא גוהר מעל המנוח ולא נותן לו כל אפשרות להימלט. כל אלה מלמדים היטב על הכוונה של הנאשם להמית את המנוח. לכך יש להוסיף את פערי הכוחות בין הנאשם לבין המנוח, מבחינת יכולותיו של הנאשם אשר עוסק באומנות לחימה ואגרופ כפי שעלה מהעדויות.

128. בע"פ 2550/15 **שאפא נ' מדינת ישראל** (7.4.2017) נקבע בעניין יסוד ההחלטה להמית כי:

"הסקת מסקנה בדבר קיומה של החלטה להמית נלמדת ממכלול נסיבות האירוע, ובגדרה ניתן לתת משקל לאופן ביצוע הרצח, טיב הפגיעה, כלי הרצח, או אמירות קודמות שהוחלפו בין הצדדים..."

129. נוכח הקושי האינהרנטי בהוכחת יסוד זה, נקבע עוד בפסיקה כי ניתן להיעזר ב"חזקת הכוונה", שבצידה אף גובשו מבחני עזר שיש בהם כדי לבסס או לחזק את ההנחה בדבר כוונתו של הנאשם להמית את הקורבן, ובהם: אופן ביצוע ההמתה, האמצעי ששימש לשם ביצועה, מיקום הפגיעה בגוף הקורבן, מספר הפגיעות בקורבן ועוצמתן, והתנהגות הנאשם לפני ואחרי מעשה ההמתה (ראו למשל ע"פ 3647/15 **אלעאסם נ' מדינת ישראל** (29.3.2017); ע"פ 6823/01 **בכיר נ' מדינת ישראל** (25.3.2004); ע"פ 9369/07 **מיקל נ' מדינת ישראל** (16.2.2009); ע"פ 7090/15 **ח'ליפה נ' מדינת ישראל** (25.8.2016)).

130. בענייננו דקר הנאשם באמצעות סכין, את המנוח בעת שגהר מעליו באופן שבו המנוח לא יכול היה להתנגד,

שתי דקירות עמוקות באזור הלב והחזה (וראו את התיאור בכתב האישום לגבי עומק הדקירות).

131. לגבי כמות הדקירות, ההלכה היא כי ניתן להרשיע ברצח גם על סמך דקירה בודדת (ע"פ 6671/01 **וחידי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(5) 96-95, 76 (2003); ע"פ 10179/01 **ג'בארין נ' מדינת ישראל** בפסקה 8 והאסמכתאות שם (12.3.2007); ע"פ 11971/05 **בסעוד נ' מדינת ישראל** (15.7.2009); דנ"פ 6680/09 **בסעוד נ' מדינת ישראל** (5.10.2009); ע"פ 2202/08 **פסקו נ' מדינת ישראל**, פסקה 41 והאסמכתאות שם (2012)).

132. בעניין מיקום הדקירות, אפנה לע"פ 2760/14 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (7.10.2015), לאמור:

"... דקירה באזור החזה מצד שמאל מקימה חזקה לקיומה של כוונת קטילה. אמנם, כפי שהובהר, זוהי חזקה הניתנת לסתירה, אלא שהנטל לסתירתה מונח על כתפיו של המערער, במובן של הטלת "ספק סביר" בכוונה להמית. בנסיבות העניין, בסיכומי של דבר, אני סבורה שהמערער לא עמד בנטל זה. המערער הציג גרסה שקרית ובלתי מסתברת באשר לאופן שבו דקר את המנוח, גרסה ששינה מספר פעמים. בסופו של דבר, "ליבה" של הגרסה שעליה המערער "התייב" אינו מתיישב עם הטענה לפיה כיוון לרגליו של המנוח ולא התכוון לדקור דקירה קטלנית בליבו של המנוח."

133. בהקשר זה יש עוד להוסיף כי צפייה במצלמות האבטחה מלמדת כי הנאשם נראה עצבני וזועם לאחר שיצא מחדר המתדלק, וניכר כי לולא נוכחותו של עומר, שהתעקש כי הנאשם יכנס לרכבו, הנאשם היה חוזר שוב לתוך החדר. הנאשם אף נראה עושה תנועה של ניסיון לחזור, בעוד שעומר פורס את ידיו ומונע זאת ממנו (ת/12, מצלמה 4, זמן מצלמה 8:14:00). הנאשם לא נותר בזירה, לא מוודא כי המנוח מקבל טיפול רפואי, וזאת חרף העובדה שבין השניים קשר ידידות ארוך ואמיץ, ולכאורה לפי גרסתו הנאשם לא התכוון לפגוע בו. סבורני כי התנהלות זו מחזקת את כוונתו של הנאשם להמית את המנוח - וראו לדוגמא את ע"פ 228/01 **כלב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(5) 365 (2003), שם נפסק כי "העובדה שהמערער לא ניסה לטפל במנוח, או אף לזעוק לעזרה, יש בה, בנסיבות העניין, כדי ללמד בדיעבד על כוונתו להמית" וראו בנוסף את ע"פ 8686/15 **גריבוב נ' מדינת ישראל** (03.10.2017) לגבי המשמעות של היעדר ניסיון להזעיק עזרה והימלטות מהזירה ואת ע"פ 6162/16 **דלו נ' מדינת ישראל** (04.02.2018), לאמור:

"על בית המשפט לבחון את כלל הנסיבות, כאשר גם במקרים, בהם מדובר בדקירה אחת ויחידה בסכין, במקום רגיש ומסוכן, ניתן להכיר באותה דקירה בודדת כמעידה על ההחלטה להמית (ע"פ 2202/08 **פסקו נ' מדינת ישראל** (7.3.2012); ע"פ 889/78 **מוגריבי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לד(1) 576 (1979)). על קיומה של החלטה להמית ניתן ללמוד גם מהתנהגות הנאשם לאחר מעשה העבירה, המתבטאת בהפקרתו של הקורבן למוות (ע"פ 7620/11 **מסיכה נ' מדינת ישראל** (27.7.2014); ע"פ 2458/11 **סולוביוב נ' מדינת ישראל** (7.1.2014))."

וראו בנוסף את ע"פ 3250/17 **פינטו נ' מדינת ישראל** (14.10.2018), לאמור:

"הנכונות להשתמש בסכין אינה נטולת הבנה של הסיכונים המתלווים לכך, אלא היפוכו של דבר, מתלווה לה הידיעה, עד כמה הדבר מסוכן ואף יעיל [...] מי שמניף סכין בעלת להב ארוך בכוונה לתוקעו בחזהו של הנתקף, פועל בהכרח באופן מודע ובהבנת מהות המעשה, היינו שהוא מקפח בכך פתיל חייו של מי שניצב מולו" (ע"פ 624/86 **יחזקאל נ' מדינת ישראל**, פ"ד מה(3) 713-712, 705 (1991)). ראו גם: ע"פ 7090/15 **ח'ליפה נ' מדינת ישראל** (25.8.2016); ע"פ 8564/07 **גונצ'ר נ' מדינת ישראל** (5.5.2015); ע"פ 6972/09 **אבוטבול נ' מדינת ישראל** (27.2.2012); ע"פ 437/13 **אלחיאני נ' מדינת ישראל** (24.8.2015)."

134. נוכח האמור, אני סבורה כי ההחלטה להמית התגבשה אצל הנאשם למצער באותן שניות קריטיות, בהן עמד הנאשם מול המנוח ולאחר שהמנוח הוכיח את הנאשם אודות מעשיו כלפי אשתו מוקדם בבוקר.

יסוד ההכנה -

135. יסוד ההכנה פורש בפסיקה כיסוד פיזי מובהק, שעניינו הכנה למעשה ההמתה או הכנת הכלי ששימש לביצוע הרצח. יסוד ההכנה יכול לבוא אף בצמוד למעשה ההמתה ואף להיבלע בתוכו.

136. יש לאמץ כאן את טענת המאשימה כי אף אם אין די בראיות כדי להוכיח שהנאשם הביא עמו את הסכין, וכי קיימת אפשרות שהוא מצא את הסכין במשרד, אזי שבעצם הרמת הסכין יש כדי לקיים יסוד זה, וכפי שנפסק בע"פ 4523/14 חלילי נ' מדינת ישראל (20.1.2016):

"עוד יש להזכיר, כי בעבירת רצח המבוצעת באמצעות סכין, די בעצם אחיזת הסכין והפנייתו כלפי הקורבן, במטרה לנעוץ אותה בגופו, כדי לקיים את יסוד ההכנה (עניין אבו סלאח, בפסקה 41; ע"פ 2458/11 סולוביוב נ' מדינת ישראל, פסקה כ"ט (7.1.2014); ע"פ 2507/11 אוסקר נ' מדינת ישראל, פסקה ל (30.9.2013); ע"פ 2534/93 מליסה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(2) 610, 597 (1997)).";

ובע"פ 2589/15 וינוקורסקי נ' מדינת ישראל (29.10.2018):

"לעתים יהיו מעשה ההכנה וההחלטה בדבר מעשה ההמתה שלובים זה בזה, ויחדיו יתמזגו עם מעשה ההמתה עצמו (עניין ספרונוב; עניין חלילי; ע"פ 759/97 אליאבייב נ' מדינת ישראל (16.4.2001))."

היעדר קנטור -

137. הנאשם לא טען טענת קנטור אלא טען כי פעל מתוך הגנה עצמית. עם זאת, במסגרת בחינת יסודות עבירת הרצח, יש לשלול קיומה של טענה שכזו גם אם לא נטענה ועל בסיס העובדות שהוכחו.

138. במקרה דנן, אין חולק כי חילופי הדברים בין הנאשם לבין המנוח נגעו לאירועי הבוקר בין הנאשם לאשתו. מעדותו של עומר עלה כי השניים לא צעקו אחד על השני אלא שוחחו ביניהם. עוד עלה מעדותו של עומר אשר אף קיבלה חיזוק מעדות הנאשם, כי המנוח דיבר על גבריותו של הנאשם, על כך שאינו גבר אם הרים יד על אשתו. בעניין זה, קיימת אפשרות כי דבריו של המנוח הכעיסו את הנאשם אך יחד עם זאת אין בכך כדי לקיים את היסוד האובייקטיבי של הקנטור.

139. בע"פ 4519/11 שיחרזייב נ' מדינת ישראל (4.5.2015) נקבע בעניין יסוד זה:

"הלכה פסוקה היא כי גידופים, התגרות מילולית או תגרה אינם מספיקים על מנת שיתקיים הקנטור האובייקטיבי (ראו למשל: עניין אדרי, בפסקה 44; ע"פ 8332/05 איסקוב נ' מדינת ישראל, בפסקה 25 לפסק דינו של השופט א' א' לוי (2007); ע"פ 1191/02 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 8-9 (2003)). יש לזכור כי מול הקללות והאיומים עומדים על הפרק חיי אדם. לא ניתן להזיל את חיי האדם ולאפשר נטילתם במקרים בהם אדם נעלב או נרגז, או להתחשב בכך שנטל תרופות או שתה אלכוהול עובר למעשה."

סיכום ניתוח רכיבי עבירה הרצח -

140. נוכח האמור, אני קובעת כי הוכחו בענייננו יסודות עבירת הרצח בכוונה תחילה בהתאם לסעיף 300(א)(2) לחוק העונשין (בהתאם לדין הישן). כמו כן, ונוכח הצהרת המאשימה לגבי הדין המקל, אני קובעת כי הנאשם יורשע בהתאם לסעיף 300(א) לחוק העונשין, בנוסחו היום.

סיכום -

141. לאור האמור, אציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה, עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, כהגדרתה לפני תיקון 137 לחוק העונשין, ובהתאם לעמדת המאשימה, כי לא מתקיימים במקרה זה נסיבות מחמירות, להרשיע את הנאשם לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין כנוסחו היום.

ת. נאות-פרי, שופטת

סגן הנשיא השופט אברהם אליקים [אב"ד]:

אני מסכים לאמור בחוות דעתה של חברתי השופטת תמר נאות פרי.

שני אנשים נכנסו לחדר ששימש משרדו של המנוח, הנאשם יצא ממנו כשסכין בידו, המנוח נמצא שוכב מדמם משני פצעי דקירה בגב מסכין, האחד פצע דקירה באורך של 6 ס"מ שחדר לתוך לבו והשני פצע דקירה באורך 2 ס"מ שעבר דרך דופן החזה והסרעפת, זמן קצר לאחר מכן נפטר המנוח. הנאשם נמלט מהמקום העלים את הסכין שלא נמצאה עד היום וגם לא דאג לסייע או להזעיק עזרה למנוח שדימם למוות.

מבחינת טיעוני הצדדים, אין מחלוקת כי הנאשם גרם למותו של המנוח השאלה היא האם עשה זאת כחלק מהגנה עצמית. לאחר ניתוח העדויות שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם רצח בכוונה תחילה את המנוח, אחיה של אשתו. לנאשם הייתה גרסה לא אמינה ו'מתגלגלת', הוא שינה את דבריו לאורך החקירות במשטרה ובמהלך עדותו בפנינו. מבלי להתייחס לעדותו של עומר יאסין (הגם שאני מסכים עם קביעותיה של חברתי השופטת נאות פרי לגביו) לא מצאתי בסיס עובדתי ומשפטי לטענת ההגנה העצמית. הסבריו של הנאשם וההדגמות (השונות זו מזו) גם בפנינו לא אמינות ולא הגיוניות, הנאשם טוען כי הדקירות בגבו של המנוח, נעשו כאשר המנוח מחזיק בסכין והנאשם סובב לו את היד כך שהמנוח דקר למעשה את עצמו, פעמיים!!! בגבו!!!, תוך שהנאשם מוסיף באותו משפט כי זה היה חלק מיכולתו של "שנים באימונים הזה, באימונים ההימנעויות". (עמוד 80 שורה 14 לפרוטוקול).

להמחשת חוסר אמינותו של הנאשם ומופרכות גרסתו אפנה לתשובותיו בעדותו מיום 6.7.21:

"השופטת בש"

יד שמאל שלו ואותך מכופף את יד שמאל שלו מאחורי הגב שלו, ואת הסכין פעמיים פוצעת אותו בגב, אבל אני רוצה להגיד משהו, אתה, איך היא פצעה אותו? אתה דחפת את היד שלו לתוך הגב שלו? כי ככה אתה הראית עכשיו, אני רוצה להבין איך היא נכנסה לתוך הגב שלו.

העד, מר

אני,

השופטת בש

הרי היא לא היתה נכנסת לבד ככה מאלוה.

העד, מר

לא, לא, לא,

השופטת בש

אז איך היא הצליחה להיכנס?

העד, מר

בגלל אנחנו זה, היינו, הייתי בעצבים, אמרתי לו 'תעזוב, תעזוב את זה' ויעני ככה, ויד שלו, את מבינה, לא בכוונה, וואלה לא בכוונה.

השופטת בש

אם, אני רוצה להבין, הוא הכניס לעצמו את היד שלו, או שאתה הכנסת, דחפת את זה לתוך הגב שלו? מה כן?

העד, מר

לא בכוונה, אבל זה שהוא יעזוב את הזה.

השופטת נאות פרי

אבל אתה דחפת לא בכוונה כדי שהוא יעזוב.

העד, מר

לא בכוונה, לא יעני בכוונה כאילו, ...

השופטת בש

אז למה לא העפת לו את הסכין מהיד? אתה חזק, אתה מתאגרף,

העד, מר

בסדר.

השופטת בש

למה לא,

העד, מר

אני אמרתי לו, בגלל הוא מחזיק אותה, ואני מחזיק ביד שלו, רוצה לקחת ממנו הסכין, רוצה, אמרתי לו 'תעזוב אותה, תעזוב אותה'.

ההדגמה בפנינו, שונה לחלוטין מההדגמה שהדגים הנאשם במשטרה.

גרסת הנאשם לא אמינה, הנאשם היה זה שדקר את המנוח בכוונה ומתוך כוונה להמיתו והנאשם שעל פי עדותו הוא לוחם מיומן בקרבות מגע מזה שנים, יכול היה לצאת מהחדר וללכת לדרכו מבלי להגיע למצב שהוא דוקר את המנוח פעמיים בגבו.

לאור האמור לעיל אני סבור כי הוכחו יסודות העבירה של רצח בכוונה תחילה, עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין.

א. אליקים,

שופט

סגן הנשיא

[אב"ד]

השופטת רונית בש:

אני מסכימה עם האמור בחוות דעתה של חברתי, השופטת תמר נאות פרי ומצטרפת להערות חברי, סגן הנשיא, השופט אברהם אליקים (אב"ד). אף אני סבורה כי הראיות בתיק זה מבססות, מעבר לספק סביר, את יסודות עבירת הרצח בכוונה תחילה, בנוסחה לפני תיקון 137, המיוחסת לנאשם בכתב האישום. ראיות אלו כוללות את עדותו המהימנה של עד הראייה, עומר יאסין, המתיישבת עם ראיות אחרות בתיק, כמפורט בחוות דעתה של חברתי. אל מול עדות מהימנה זו ניצבת גרסתו רצופת השקרים והסתירות של הנאשם. עדותו הבלתי אמינה של הנאשם מעלה טענת הגנה עצמית תמוהה ומופרכת, אשר אינה עולה בקנה אחד עם המסכת העובדתית המוסכמת בתיק זה ואין בה כל ממש. אי לכך, תמונת הראיות שהביאה המאשימה, המוצאת חיזוק ואף סיוע בשקרו המהותיים של הנאשם, מבססת, כאמור, מעבר לספק סביר, את יסודות עבירת הרצח בכוונה תחילה.

ר. בש, שופטת

הוחלט פה אחד כי הוכחו יסודות עבירה של רצח בכוונה תחילה, עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 כהגדרתה לפני תיקון 137 לחוק העונשין ובהתאם לעמדת המאשימה כי לא מתקיימים במקרה זה נסיבות מחמירות, אנו מרשיעים את הנאשם בעבירה של רצח לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין כנוסחו היום, כאשר

עמוד 30

העונש המרבי בגינה הינו מאסר עולם.

ניתנה היום, ד' תמוז תשפ"א, 14 יוני 2021, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשם עו"ד דדון והנאשם באמצעות שב"ס.

ר. בש, שופטת

ת. נאות-פרי,
שופטת

א. אליקים, שופט
סגן הנשיא
[אב"ד]